

4049

ДП ТУЗЛУЧ

SISTEMANOGLIO
MILANO

1939

 SISMAMOGULO
MILANO

1600.

 SISMANOGLIO
MEGARO

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

4049

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΕΝΕΤΗΣ

ΖΗΣΗΣ ΓΕΡΑΣΗΣ

Σταχάρου

Σταχάρου - Κρούσης

29 Δεκεμβρίου 1939

ΑΠΤΗ ΣΙΓΗ

ΤΗΣ

ΠΟΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΑΖΙΑΝΤ - ΓΑΛΑΤΑ

1939

Σακεδωνίη
1939

Η ΑΥΛΑΙΑ

Σὲ ροδόσπαρτους δρόμους περπάταγα
δίχως γνώση καμμιὰ τῆς ὁδύνης.
Σὲ χρυσόνειρων χάη πλανιόμουνα
συντροφιὰ μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Μ' ἀπ' τὸ θεῖο μου κοίμισμα εἴκοσι
ἄπονοι μὲ ξυπνήσανε χρόνοι.
Καὶ τὰ ρόδα θλιβὰ μαραζώθηκαν
κι' ὅλα γύρω μου γέννησαν πόνοι.

Κί' ἡ αὐλαία τοῦ κόσμου ὥς ἄνοιξε,
Μορφές Δάντικες θρηνοὶ καὶ κλᾶμα.
Ὡ παράστηναν Θεέ μου τῆς κόλασης,
οἱ ἀνθρώποι φριχτὸ κάποιο δράμα...

ΠΟΤΕ

Κι' ὅλο προσμένω τὸ καράβι,
στὴν παραλία νὰ φανῇ
Κι' ὅλο πῶς θάρτει μοῦ τὸ τάξει
μέσ' ἀπ' τὰ χάη μιὰ φωνή.

Καὶ πᾶνε κι' ἔρχονται καράβια
μὰ τὸ δικό μου πάντα ἀργεῖ
Ἄχ πότε θάρτει ἔχω μόνη
καταφυγή μου τὴν φυγή.

Β. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ

Θάναι βράδυ...

Ἡ σελήνη θὰ καταυγάζῃ τὴν πόλιν καὶ θὰ τὴν ἀναδείχνει μέσα σὲ πλήμμυρα φωτεινῇ.

Κάτω ἡ θάλασσα θὰ μαρμαίρει νύφη ξωτικιά...

Τὸ καράβι — μας — θάναι στρογγυλὸ πρὸς τὰ κεῖ ὅπου μὲ τὸ μάτι συλλαβαίνεις τὸ πέλαγο καὶ θὰ τὸ λένε Ἐφτάνησο...

Θὰ ξεκινήσουμε στὴ νύχτα. Ἐσὺ ἐγὼ καὶ κάποιος φίλος.

Δύο ζεύγη κουπιά... κι' ἀνάλογες θέσεις στὸ καράβι μέσα.

Σταυρωτὰ τὰ πανιά πάνω στὰ ὀρθόστητα ξάρτια.

Σημαδιακὰ πάνω στὸ μεσαῖο ξάρτι ἡ τρίχρωμη μας σημαία.

Ὅπως πάντα — τὸ χρῶμα σου καὶ τὸ δικό μου. Θὰ λάμνουμε μὲ χάρη τὸ γαλάζιο νερό.

Ἐνας φίλος θὰ διηγίεται.

Θάναι αὐτὸς ποὺ θὰ στὸν περιγράψω τώρα.

Παιδὶ δεκαοχτάριχο μόλις...

Θᾶχει μαλλιά φυσικὰ σγουρά — ὄχι μπριγιαντισμένα — καὶ θᾶχει μάτι ἀστραφτερὸ καὶ μέτωπο φαρδὸ καὶ ἀνάστημα σὰν δαῦτο ποῦ χανε — ἂν τὸ θυμᾶσαι — οἱ προγόνοι μας Ἡρακλίδες.

Στὴν δεξιὰ του τσέπη θᾶχει ἓνα βιβλίο ποὺ εὐκολα θὰ διαβάξης τὸ ὄνομα του.....

— Ὀνειρόπαρμα στὴν νύχτα. —

Καὶ θὰ διηγίεται, τὸ παιδὶ τ' ἀμούσταγο.

Ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ πέλαγο... πολέμησαν οἱ δαῦτοι καὶ οἱ ἐκεῖνοι καὶ πέσανε.

Ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ πέλαγο....

Θὰ κλαίει...

Ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ Πέλαγο... Ποιὸ κεῖ... ὑπάρχει ἡ πατρίδα τους
στὴ δόξα στὴ χαρὰ ὁλόγιομη. Πατρίδα πού τὴ φτιάξανε τὰ γράμ-
ματα κι' ἡ τέχνη.

Καὶ θὰ διηγιέται ὅλο... Θαῤουμε ἀνοιχτεῖ τόσο πού μονάχα οὐρα-
νὸς καὶ θάλασσα θὰ μᾶς συνέχουν καὶ τίποτα ἄλλο...

Θᾶχεις τὰ βλέφαρα μισόκλειστα καὶ θ' ὄνειρεύεσαι ἀγάπη μου...

Καὶ θάμαστε οἱ δυὸ κοντὰ σᾶν νᾶμαστε μονάχοι. Ἐσὺ ἐγὼ κι'
ὁ φίλος μας ὁ τρίτος... ἐκεῖνο τὸ ἀμούστακο παιδὶ πού σ' ἔλεγα...
πού δὲν τὴν γνώρισε τὴν ζήση παρὰ τόσο ὅσο τοῦ φτάνει γιὰ νὰ
μὴ τὴ βλέπει ἀλλοιώτικα παρὰ ὅπως τὴ θέλει.

Παιχνίδι — γλέντι καὶ χαρά.

Ἐνας φάρος μὲ τὸ τρεμουλιαστό του φῶς θὰ μᾶς λέει κάπως
σιγανά. .

Ἐσεῖς θαλασσοπόροι, νειάτα, προσοχὴ θὰ τσακισθῆτε... Ἐγὼ μαι
γέρος καὶ καλὰ σᾶς συμβουλεύω. Πού νὰ τὸν διῆτε σεῖς τὸν
κίνδυνο. Μὲ μάτια πιά... Νά, βλέπετε αὐτὴ τὴν πέτρα πού τῆς
ρίχνω φῶς. Εἶναι ἡ πέτρα πού τσακίσθηκαν τόσοι καὶ τόσοι σᾶν
καὶ σᾶς παιδιὰ πού πρωτοβγήκανε στὴ θάλασσα μὲ συντροφιά τους
τὴν χαρὰ τῶν νειάτων. Προσοχὴ... Ἄ ἔτσι ντέ — μιὰ δυὸ καὶ
τρεῖς κουπιὲς πρὸς τὰ κεῖ. Καραβοπνήκτρα πέτρα. Γυναῖκα ἀλα-
φρόμυαλη. Ποτὲ δὲν θὰ χορτιάσῃ.

Συντροφίση ἡ ἀγάπη σου — ἀγάπη μου κανένα δὲν φοβᾶμαι. Τὴν
πέτρα τὴν περάσαμε... Ἄς προχωρᾶμε...

Νὰ τὸ νησί... νᾶτο — στὴ νύχτα... φῶς... χαρὰ σιὰ μάτια μας
πού τᾶδειρε ὁ ἄνεμος... Πῶς; σοῦ φαίνεται λίγο νὰ βάσταξε αὐτό
μας τὸ ταξεῖδι. Ὀδύσσεια ὁλάκαιρη. Κι' ἀκόμα...

Προτίμησα νὰ φτιάσουμε ἐδῶ τὴ νύχτα... Ἐτσι ἡ ἀλήθεια μαζὺ
μὲ τὴν ποίηση ἀνάκατες ἡ δυὸ θὰ μᾶς δώσουν ἀπόλαυση πειότερη
σιὰ μάτι... ὦρες πολλὲς θὰ περάσουμε ἔτσι ὥς ὅτου ρόδινο τὸ φῶς
τῆς αὐγῆς ἀποκαλύψει τὴν πραγματικότητα. Τώρα ἄς ἀρκεσθοῦμε
σις ἀβέβαιες εἰκόνες τῆς νύκτας... Βλέπεις κεῖ κάτω σιὰ βαθύσκιον
τὸ δάσος. Ἐχουν στήσει τὸ χορὸ οἱ νειῆς καὶ οἱ νεοὶ μαζύ... Γιορ-
τάζουν.

Κάνουνε φωτιές... Φωτιές τ' ἄη γιαννιοῦ. Σᾶν αὐριο θὰ ἔχουνε τοῦ
κλείδωνα τὸ πανηγῦρι.

Ἄ... θὰ μαζεψτοῦνε σιὰ σπῆτι... νᾶτο κεῖ πάνω ξεμάκρινε τὸ

μάτι σου λιγάκι· τὸ θωρεῖς ἐκεῖ ἀνάμεσο στίς φυλλωσιές — τῆς Φιλομήλας τὸ καλύβι.

Ἐκεῖ θὰ μαζευτοῦν κοπέλλες γελαζόμενες ξανθές σειρῆνες καὶ ἄλλες σοβαρές μελαχροινές, μὲ τὸν καῦμὸ φωτιά στὰ στήθια τους καὶ τὴ λαχτάρα μονάχη συντροφιά τοῦ νοῦ. Θᾶναι ντυμένες... ὅλες ἄσπρα καὶ μαβιά — τῆς θάλασσας τὸ χρῶμα — καὶ θᾶχουν ξέπλεκα μαλλιά σὰν δαῦτα πῶχουνε στὴν φαντασία μας τῆς θάλασσας ἢ νύφες — Ἀνάμεσο τους μιὰ μικρὴ δεκάχρονη — Φροῦτο — νησιώτικο ἀντίθρεμα.

Γλυπτώδικο κορμὶ λεβέντικο... Ὁρθὸ καὶ πελαγίσια χάρη θὰ τὸ συντρέχει ἀπὸ κεῖ π' ἀρχίζει ἢ μιλιὰ ἕως κάτω κάτω κεῖ π' ἀκουμπᾷ τὸ γενετήσιο χῶμα...

Μελαχροινὴ — μαυρόμαλλη καὶ μαυρομάτα. Κουράσθηκα νὰ περιμένω τὴ χαρὰ νάρθη. Ποτὲ δὲ θᾶρθη. Ὁ βράχος θὰ ἡρεμῇ καὶ τὸ γαλάζιο νερὸ θὰ χαϊδεύῃ τίς γυμνές του γλοιώδικες πέτρες. Ἡ Ἐφτάνησό μας γαλάζια νεράϊδα — νύφη — θὰ μοιάξῃ στὰ μάτια τοῦ νησιώτη μας φίλου.

Τοῦ Πέτρου. Τὸν θυμᾶσαι ἔ. Ἐδὼ τὸν ἔστειλε ἡ ζωὴ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὰ χαμένα της θέλγητρα. Τὸν γονάτισε. Σιάνηκε μπρὸς του καὶ τὸν εἶπε. Εἶμαι δικιά σου ὅσο θέλω.. Σὺ μπρὸς στὴ θέλησή μου εἶσαι ἀέρας....

Κι' αὐτὸς κύτταξε νὰ μὴ τῆς δοθῇ. Κόπιασε ρίχτηκε στὴ δουλιὰ.... σκυλῆ.... μοναχό. Αὐτὴ παρεξήγησε.

Εἶχε βλέπεις τὸ δίκιο της...

Τὸν ἔστειλε νὰ ζήσει χωρὶς αὐτήν.

Πόσο θὰ ζήσει τάχα; Ὡς ὅτου τελειώσω αὐτὰ θὰ ἔχει, ἀπλωθῇ γύρω τὸ πρῶτο αἰθέριο ἀχνόφωτο ἀέρινο θαλασσινὸ εἰδύλλιο...

— Τέτοιο θὰ προβάλλῃ μπρὸς τὰ μάτια μας τὸ μεγαλεῖο τῆς φύσης. Θὰ νοιώθουμε πάνω μας κάποια αὔρα νὰ μᾶς χαϊδεύῃ. Ἐνα πουλάκι θὰ μᾶς φέρνῃ τὸ μύνημα.

Χαράζει ἡ μέρα τοῦ Θεοῦ.

Θὰ γονατίσουμε. Σὺ πρώτη. ἐγὼ ὕστερος. καὶ Θὰ ποῦμε...

Σὺ πρώτη... Θεέ μου... καὶ γὼ ὕστερος Θεέ μου. Τίποτα ἄλλο.

.....

Θαλασσοπόροι μὲ τὴν Ἑφτάνησο στὰ γαλάζια νερὰ τῆς γαλά-
ζιας πατρίδας... Παιδιὰ τῆς ζωῆς. Τόσα δὰ... ὅσα σοῦπα ποιοῦ πάνω.
Νειρεύουμαι τέτοιο ταξεῖδι σὲ τέτοια μιὰ θάλασσα. Κάποιο νησί.

.....
Θὰ διηγίεμαι τὰ τοῦτα.... στὴν κάμαρα. Θᾶχης στὸ στόμα σου
χάρη τὰ δυό σου τὰ χεῖλη. Ἕνα κουφέτο...

Καὶ θᾶσαι σὰ πάντα—

Μαλλιὰ κτενισμένα ὀλόϊσα. Πίσω δεμένα. Σὰ πάντα.
πάντα... ἀγάπη μου πρώτη — Ἄγνὸ παραμῦθι... τῆς ὀργίας μου
Σὰ ζήσης.

B. BENETHS

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΗΧΟΙ

... Είνε κάτι ιστορίες που με φαίνετε πώς δὲν ἔχουν ἀρχή, μὰ οὔτε καὶ τέλος στὴν ἀλλυσίδα τῆς σκέψης μου.

Νὰ ἔτσι σὰν σκέπουμε, πὼς με εἶπαν καὶ πως με μίλησαν γιὰ πεζότητα. Ποῦ εἴμε λέει πεζός.

Κι' ἀρχίζω νὰ βασανίζουμε, νὰ βασανίζω τὸ μυαλό μου τὰ πάντα μου.

Ζητῶ ἀπολύτρωση. Οὐφ! Κάτι νὰ ξεσπάσω.

Καὶ θαρῶ πὼς ἓνα βιολὶ στὴ στιγμή στὰ χέρια μοῦ θὰ γινότανε μάγο: Νὰ κλάψῃ τὴν ἀδικία...

Θὰ ξέχυνε μελωδίες σ' ἄγνωστα γιὰ ὅλους πεντάγραμμα.

Κι' ἀκόμη, πὼς ἂν ἀνοίγα τὸ στόμα μου, γάργαροι καὶ στρωτοὶ θὰ ξεπηδοῦσαν οἱ φτόγγοι: Νὰ στεντορίζουν τὴν πλάνη. Θ' ἀναίβαινα σ' ἄριες, θὰ ξεπερνοῦσα μπάσους.

Κι' ἀκόμη ἔλεγα πὼς τὸ μολύβι στὰ χέρια μου θάνε ὑπνωτισμένο.

Θὰ τρέχει στὸ χαρτί ὑπάκουα, νὰ γράψῃ, νὰ γράψῃ ὕμνους ἐνάντια στὴν πεζότη.

Ὅχι ἐνάντια ὄχι! Γιατὶ δὲ τὴν γνωρίζω. Μὰ ὅτι μπορεῖ ποῦ δὲν εἶνε αὐτή...

Κι' ὅλα ταῦτα στροβιλίζουν καὶ κυνιγιοῦντε μ' ἔλιγγο ποῦ με ζαλίζει.

Δὲ μ' ἀφίνουν νὰ κουνίσω, νὰ βγάλω ἄχνα, νὰ σμιζω τὰ δάχτυλά μου.

Καὶ τὰ παρακολουθῶ σιγμιαῖα καὶ βιαστικά, μὰ μακρόχρονα γιὰ μένα:

«Ναὶ ἐνάερο τὸ βιολί. Τὸ δοξάρι ν' ἀνεβοκατεβαίνει ρυθμικά πότε, κα' ἄλλοτε μὲ τρελὴ μανία.

Κι' ἀπὸ κάτω του ἔρημος φοβερὴ καὶ τρομερὴ κι' ἀπέραντη κι' ὁλόαδεια.

Ἐνα σιμαδάκι ἀπὸ μακρὰ σιμώνει. Σιμώνει.

Λαστιχᾶτο, ἀβάστιαχτο σὰ βέλος. Τρέχει ἀφίνοντας πίσω του καπνοὺς ἄμμου. Μέσα του λαχάνιασμα τρεμουλιάζει τὴν καρδιά του.

Ὁ χλιὸς ἀέρας τῆς νύχτας τόνα καίει τὰ μάγουλα,

Καὶ τ' ἄλογο κλάκα - κλάκ. Λαστιχένιο.

Τὸ μπουρνούζι ἀνεμίζει πίσω του κι' εἶνε σὰν ὀπτασία ἀσύληπτη.

Εἶνε γλυκὸ πολὺ τὸ μοῦτρο του, ἓνα χνουδι σιὸ πάνω του χεῖλος ποὺ τρεμοπαίζει. Μάτια φλογᾶτα πολὺ....

Κι' ἡ σάρκα του κυματίζει πίσω ἀπὸ τὰ χρυσὰ τῶν κροτάφων πιασίματα.

Σὰν χαιρετισμὸς ἔλευσης τροπαιοφύρου ἀγίου.

Ναὶ εἶνε ἀλήθεια σὰν φωτιστέφανος γύρω σιὸ κεφάλι του ἡ ἄσπρη σάρκα.

Καὶ πίσω ἡ σκιά του. Πιστὸς ἀκόλουθος, πολὺ μαῦρος.

Θὰ φτάσει πιὸ γρήγορα. . . . Τὸ στήθος του πονάει σὰν ἀνοιχτὴ πληγὴ. Καὶ τὸ τίμιο ζώ, αἰστάνετ' καὶ καλπάζει...

Κι' ἡ ὀπτασία ἐξαφανίζεται σμίγοντος γλυκὰ μὲ τὸ ποθούμενο.

Τὸ τσαντήρι γλυκιὰ στέγαση γιὰ φωλιά... »

Θυμήθηκα τὶς νότες τοῦ βιολιοῦ, νὰ αὐτὸ εἶνε εἶπα ὁ « Ἀρσβικὸς χορὸς ».

«Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ἔρημος ρουφιέτε σὰν ἱστορία βιβλική.

Κι' ἐμφανίζετε ὑγρὴ ἔκταση. Εἶνε νύχτα.

Ὑδροχαρα φυτὰ γέρνουν τὶς κορφὲς εὐλαβικά σις ὄχτες καὶ καθρεφτίζονται.

Λωτοὶ πλέουνε καὶ μιὰ βαρκούλα τόση δά, λάμπει πάνω σιὸ χρυσὸ κανάλι ποῦ σχιμάτισε γι' αὐτὴν ἓνα στρογγυλὸ γελαζούμενο πρόσωπο, ἀκέφαλο κι' ἄσωμο στὰ ὕψη.

Καὶ διευθύνετε σὲ σπιλιές τῆς ὄχτης, ὑγρὲς μὲ σταλακτίτες καὶ θ' ἀδειάση ἐκεῖ τὸ διπλὸ φορτεῖο της ».

ὦ! λίμνη τῆς φαντασίας μου καὶ «Λίμνη» εὐτυχισμένη

γι' Αὐτὸν ποῦ σ' ἀποθανάτισε καὶ γιὰ τὸ ζωντανὸ καὶ χαρούμενο
πλεούμενό σου.

« Τὸ πρόσωπο ζήλεψε, κατσούφιασε. Τὰ φυτὰ σείσανε τὶς κορφές
τους. Ἡ ἐπιφάνεια ρυτίδωσε. Ἡ νότες γίνανε πιὸ ἀλέγγρες. Ἀέρας
φύσηξε. »

Πῶς θυμίζει τὴν « Ὑπὸ τὴν Σελήνην Σονάτα. »

Κι' ἡ ὑγρὴ ἔκταση ὑποχωρῇ σὲ λόφο.

« Ἡ λαγκαδιὰ καταπράσινη καὶ στὸ βάθος δασάκι πυχτό.

Εἶνε πρωί, τὸ πρόσωπο τοῦ προταγωνιστῆ εἶνε διαφορετικὸ στὴν
ἐμφάνιση, πιὸ καυτό, πιὸ λαμπρό, κατὰ τὸ ὕψος ὅμοιο.

Κι' ἔτσι γοργὸ τὸ κοπάδι μὲ βελάσματα χαρπὸ χοροπηδᾷ.

Προβατίνες, κριάρια, ἀρνάκια ποὺ ζητοῦν τὸ μαστάρι.

Τὸ χόρτο εἶνε ὑγρό. Ἔτσι σὰ δάκρυ πόνου καθισμένη ἡ
ὕγρότης.

Κι' εἶνε κάτω φιλαράκια λεπτὰ. Λεπτὰ σὰν χνουδάτο κι' ἀφίλητο
παρθένας μάγουλο.

Σέρνει τὸ τραγοῦδι του κι' ὑστέρᾳ τ' ἀκομπανιέρνῃ μὲ τὴ φλογέρα
του ὁ φύλακας τοῦ κοπαδιοῦ.

Σεγκοντάρει ἡ ἡχώ. Ἀκομπανιέρονουν τὰ χίλια δυὸ λογιῆς ὠδικὰ
πετούμενα.

Προσευχὴ λιβανωτὴ, ἀμόλευτη ἀναιβαίνῃ μὲ τὸ βέλασμα στὸν
Κύριο.

Κι' αὐτὸς εὐχαριστημένος χαρίζει εὐτυχία. Σκέτη. Τίποτ' ἄλλο.

... Ὅλα αὐτὰ στροβιλίζει τὸ μυαλό μου, μὲ ἱλιγγο ποὺ μὲ ζαλίζει,
κι' ἐξακολουθῶ ἀκίνητος, μὲ τὰ δάκτυλα σφιχτὰ νὰ μένω.

Εἶνε κάτι τέτοιες ἱστορίες ποὺ δὲ μπορῶ νὰ βρῶ οὔτε τὴν ἀρχὴ
οὔτε καὶ τὸ τέλος τους...

.

Πεθαίνουμε άπειρες φορές μά την στερνήν
ήδονικιά φοβόμαστε θανή μας.

Πεθαίνουμε, πεθαίνουμε, μερόνυχτα
για την άνύπαρκτη τί τρέμουμε ζωή μας. . .

Β. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Πάντα εἰμ' ἔτοιμος νὰ φύγω
ἀπ' τὴν θλιμμένη πολιτεία
Μὰ ὅλο δεμένος ἐδῶ μένω
δίχως νὰ ξέρω τὴν αἰτία.

Καὶ σάπια σέρνονται τὰ φύλα
Κι' ἀργὰ περνοῦν τὰ γινοπῶρα
τὸ μαῦρο τ' αἶτι τότε θάρτει
στὴν μεταξένια νάμπω χῶρα...

Η ΝΕΚΡΗ ΠΑΙΔΟΥΛΑ

Ήταν ωραία και άγνη σαν ένα κρίνο.
Κι' ήταν μελάγχολο, ωχρό το πρόσωπό της
Στήν θύμησή της, το πικρό ποτήρι πίνω
Και αδιάκοπα θρηνῶ για τόν χαμό της.

Ήταν ωραία, νυφικά ήταν ντυμένη.
Κι' ήταν μελάγχολη, θλιμμένη ή αλγούλα
Κι' ὅλοι τριγύρω της ἀμίλητοι κλαυμένοι
Κι' ήταν τόσο ὁμορφη—φῶμένα ἡ παιδοῦλα.

ΑΓΩΝΙΑ

Θάναι κάποια ώρα πού δὲν τὴ σημειώνει κανένας δείκτης οὔτε τὴ γράφει κανένα ρολόγι. Θάναι κάποια ώρα ἀπ' αὐτὲς πού δὲ μετριοῦνται — μιὰ στιγμή ἀπ' αὐτὲς πού δὲ λογαριάζονται — ἓνα μικρὸ μικρὸ λεπτὸ τῆς ζωῆς σου καὶ τότε θαρθῶ ἀντίκρου σου ἐγὼ ὁ ἄλλος σου ἐαυτὸς ντυμένος τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν παρατήρηση νὰ σοῦ κρίνω τὰ τόσα σου λάθη.

Σχυφτὸ θὰ σὲ βρῶ στὸ καμαρίνι σου. Μπρὸς σου ἄσπρα ἄσπρα χαρτιά τὰ φύλλα τῆς γραφῆς.

Φτωχούλης — μίζερος — δουλευτῆς τοῦ ψωμιοῦ — Θ' ἀσωτεύης τοῦ μυαλοῦ σου τὴ σοφία σὲ ἰσολογισμοὺς καὶ σὲ ἀρθροίση ἀριθμῶν καὶ διαίρεση καὶ τὰ τέτοια.

Καυμένο παιδί.

Θὰ τρομάξης.

Σὲ ξαφνιάζῃ ὁ ἴδιος σου ἐαυτός. Κρίμα.

Κι' ὅμως... δὲ θάναι νύκτα μὰ οὔτε μέρα. Κι' ὅμως δὲ θάμαι ἄγριος μὰ οὔτε κι' ἡμερος.

Τὸ μυαλό σου πειράκιζε χθὲς ἀπὸ κάποια σου σκέψη ἀπὸ κάποιο σου ὄνειρο.

Εἶδες πῶς ἦσουν καβάλα καὶ σοῦφυγε τ' ἄλογο — Τόχασες μέσα στὸ ἀπέραντο δάσο κι' ἀπόμεινες μόνος — μονάχος. Καὶ μίλησες τάχα ἐκεῖ μὲ τὰ πνέματα. Κι' ἤρθανε νύμφες τοῦ δάσου καὶ γύ-

μνωσαν σου τὸ σῶμα. Καὶ ντράπηκες καὶ ἔκλαψες καὶ ὠρμησες
φρίκη γεμᾶτος νὰ φύγης καὶ σ' ἐπιασαν Κρῖμα.

Κι' ὕστερα βρέθηκες σπῆτι σου...

Κι' ἦταν τὸ σπῆτι σου — δῆθεν σαλόνι ὅπου προσήρθανε ἐκεῖνος
κι' ὁ ἄλλος ν' ἀκούσουν. Κι' ἦτανε τάχα γυναῖκες ἀπ' τῇ πόλῃ
ποῦ εἶναι ἡ πρώτη στὰ γράμματα —

Κι' εἶπαν ν' ἀκούσουν. Κι' εἶπες ἐσύ. Κι' εἶπαν κι' ἐκείνες

Κι' εἶπε ἡ μιὰ — γεροντότερη κι' ὅμως παρθένα — κορίτσι —

— Ἀντλοῦνε τὴ σκέψη τὴν κρίση τὸ πνέμα ἀπὸ τὸ — τίποτα
— Θεέ μου — καὶ ξέρεις ἐσὺ τί ἀπάντησες;

Χὰ—ναί—μὰ σὰν εἶσαι ἐσύ ἀπ' τοὺς πλούσιους κείνους ποῦ δίνει
στὴ γνώμη τους χάρη περίσσια τὸ χρῆμα καλὰ μ' ἂν εἶσαι φτωχοῦ-
λης μὲ μιὰ μητερούλα λίγο πολὺ ἀδιάθετη — τότε — αὐτὴ θὰ
σοῦ πῇ — καὶ μὲ δίκιο της — Τί τις θές βρὲ παιδί αὐτές σου τίς
τέτοιες ἀσχόλειες. Παράτα τες.

Θύμωσε — κι' ἔφυγε — Κι' εἶπες αὐτὸ δὲ μὲ νοιάζει.

Ἐγὼ ἔχω πῇ μιὰν ἀλήθεια.

Φτωχούλη μου φίλε — παιδί τοῦ ἑαυτοῦ μου;

Ὡς πότε θὰ λές τὴν ἀλήθεια; Σημερώθηκες πάλι ἀπάνο σ' αὐτὸ
τὸ χαρτί

γιὰ νὰ πῇς μιὰν ἀλήθεια; Φρεζοῦνε παιδί μου τὰ τέτοια. Νὰ ὁ
πρῶτος σου φίλος σου πλάϊ μὴπως κι' αὐτὸς δὲν σὲ ψέγει. Καὶ ὁ
ἄλλος ποιοῦ καί. Δὲν σοῦ εἶπε πῶς ὁ κόσμος κακὸ νὰ πιστεύης στὰ χέ-
ρια τοῦ κόσμου.

Καλούλη μου φίλε.

Σκέψου...

Μὰ ὅχι — σένα σοῦ πρέπει ξεκούραση. Σένα σοῦ πρέπει χάδι καὶ
φίλημα κόρης. σένα σοῦ πρέπει λάγνεμα σκέψης — χάρης τροφῆ...
Θὰ φύγω — θὰ στείλω σὶν τόπο μου ἀγγέλους νὰ σχίσουν τὰ
μαῦρα πέπλα τῆς βαρὺπληγῆς ψυχῆς σου μὲ τὰ μυροβόλα τους χέρια
— καὶ πάλι θὰ στείλω τὴν ἀνγὴ νὰ ρθῇ παρηγορήτρα.

Θὰ πῶ τῇ γῇ νὰ ντυθῇ ντύματα πρόσχαρης κόρης καὶ τῇ θάλασσᾳ
θὰ διατάξω νὰ νείρεται σ' ἀσύληπτη γαλήνη.

Ὡ! θὰ πῶ τὰ λουλούδια ν' ἀνθίσουν, τὴ πρασινάδα ν' ἀπλώσῃ χα-
λί στὰ πόδια σου καὶ τὰ καράβια θὰ τὰ πῶ νὰ φύγουν νὰ φύγουν
Θ' ἀφήσω μονάχα ἓνα — ὅσο θὰ φτάνει νὰ σοῦ κεντᾷ τὸ μυαλὸ
καὶ νὰ σοῦ κἀνὴ νὰ ζῆς τὸ ζεστὸ νότισμα τῆς φυγῆς.

ὦ καὶ τότε — θὰ πῶ τὴ σκέψη σου νὰ νοιασθῇ μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτὸν της — μονάχα.

Θὰ πῶ τοὺς ἀριθμούς νὰ παύσουν νὰ ἀσωτεύουν τὸ μυαλό σου γιὰ νὰ μπορέσης ναγγίξης τὰ δάχτυλά σου στόργανο τὸ μοναδικό ποῦ θὰ σὲ προσφέρω.

Θάναι μονόχορδο κᾶτι σᾶν ὄχι αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν. Ξύλο φίλντιζι καὶ πάνω του μιὰ μονάχα χορδή. Αὐτὴν θὰ ἀγγίξης μὲ τὸ χέρι — καὶ αὐτὴ θὰ σὲ μιλάει. Νὰ στὴν ὀνομάσω ἄν θές.

Θάναι ἡ χορδή τῆς ξεδίψαστης φυγῆς. Καὶ τότε — ὄνειροπαρμένος δικός μου τοῦ δικοῦ σου ἄλλου ἑαυτοῦ ἀνθρώπος θὰ ξεκινήσης — μὲ συντροφία τὸ τραγοῦδι τοῦ πουλιοῦ καὶ τὸν ψίθυρο τῆς χρυσόπεπλης αὐγῆς γιὰ τὰ ρεμβὰ καὶ τὰ ξωτικά.

Φτάνει αὐτό — πῶς θὰ ξεκινήσης — Ἡ λυτρωμένη σου ψυχὴ — μονάχα γιατί εἶσαι ἄνθρωπος — θὰ κυττάξῃ πλάϊ της παρὰ πλάϊ — σᾶν κᾶτι νὰ ζητεῖ. Αὐτὸ δὲ θὰ σοῦ τῶχω δώση — κᾶτι τ' ἀσύλληπτο τὸ σᾶν σκέψη καὶ σᾶν ὄνειρο.. Θὰ ζητᾷς στὸ φῶς τῆς ὄνειρόπαρτης σου ψυχῆς νὰ βρῆς τοὺς ὅσους μείνανε στὴν πλήξη καὶ στὸ σκοτάδι. Αὐτοὺς — αὐτοὺς θέλω — θὰ λὲς μὲ τὴ χάρη τοῦ ὅλου σου εἶναι. Αὐτοὺς. Νείρουμει τώρα — τὸν νειό ποὺ σκυφτός πάνω σὲ κᾶτι χειρόγραφο κλαίει; Ἡ γνώμη του ἔκανε κάποιον σοφὸ τῆς παρέας νὰ φύγῃ γεμμάτος θυμὸ κι' ἀγανάκτηση. Νείρουμει τώρα τὸν νειό — ποὺ μετράει τίς ὥρες τῆς ζήσης μὲ ρολόγι τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς του τήκ τᾶκ — στὸ κρεββάτι τῆς νόσου. Δυὸ ὥρες ἀκόμα θὰ ζήσῃ — κι' ἀκόμα ἐκεῖνη τὴ νειὰ τὴν μαυρόμαλη τὴν ὁμοία μ' ἄγαλμα. Μέρα τὴ μέρα πεθαίνει — κι' ἀλλοίμονο. Κᾶποτε ὑπαρχαν τέτοιοι θεοί· ποὺ τοὺς ἄρεσε νὰ παίρνουν ὅσους μονάχα φιλοῦσαν. Καὶ πέρνανε νειάτα καὶ λέγανε τότε — Ὅποιον θεοὶ ἀγαποῦνε — πεθαίνει στὴν νειότη του πάνω.

Καὶ φέρνω ἀκόμη στὸ νοῦ μου φτωχοῦλες γυναῖκες ποὺ διώχτηκαν ἀπὸ πλούσια σλίτια, κακόμοιρους γέροντες ποὺ ζήτησαν ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ νυχτώθηκαν ἔτσι στοὺς δρόμους ζητῶντας, μικρούλικο τέτοια παιδάκια ποὺ δῆθε ψωμί θὰ τοὺς δώσῃ φιλιὰ ἢ φτωχὴ μητεροῦλα καὶ μιὰ πατάτα ψημένη στὴ χόβολη πούχει ἀπομείνει ἀπὸ χθές.

Καὶ σένα — καὶ σένα — κοπέλλα ποὺ χιτὲς σ' ἓνα πλάγιο δρόμο ἀφησες τὸν φτωχό σου τὸ φίλο κι' ἔφυγες.

Κι' ἔμεινε καὶ σαστισμένος — καὶ ρέμπελος καὶ ὁμοιος ράκος — κουρέλι στὴ δύνῃ τ' ἀγέρα.

Καὶ εἶδα στὰ μάτια του πάνω νὰ φέγγει τὸ δάκρυο — καὶ εἶδα τον ὕστερα ἀπὸ ὥρα πολλή μ' ἓνα βῆμα ἀργὸ γεροντίστικο (μόλις ἦτανε νειὸς σὰν καὶ μένα) νὰ χωράει στὸ δρόμο σάνπως νᾶταν ἄλλος κ' ὄχι αὐτός.

Λέγω πῶς θυμᾶμαι καὶ σένα — γιατί καὶ σὺ θὰ πονεῖς γιὰ τὸ τέτοιο σου φέρεσιμο.

.....
Κι' ὕστερα — νᾶμαι πάλι μονάχος.

Ὅπως ἦρθε ὁ δεύτερος ἔτσι κι' ἔφυγε μέσα στὴ νύχτα.

Σκιά μου καὶ γὰρ — ἀπομείναμε πάλι μονάχοι.

Τὸ σῶμα μου τώβρα ἀπλωμένο σὲ ξύλινο πάνω κρεβάτι καὶ τὴ σκέψη μου στόνειρο...

Τί φτωχούλικο τόνα καὶ τί πλούσιο τ' ἄλλο. — Συναντιῶνται τὰ τέτοια; Κι' ὁμως --...

Ὑπάρχει τὸ κάτι — ἓνα κάτι κρυφτὸ στὸν δικό μας τὸν ἴδιο ἑαυτὸ — ποὺ γελάει τοὺς ἰδίους ἑαυτούς μου —...

Προσφέρει σὰν ἅγιο δῶρο τὴν αὐταπάτη — ποὺ τὴν ἀφίνει κατόπιν νὰ σβυστῇ μπρὸς σ' ἓνα πιὸ σοβαρὸ ἔλεγχο — καὶ ποὺ τὰ δυὸ μαζὺ δὲν εἶναι παρὰ ἡ μοναδικὴ ἀγωνία — ποὺ τρέφει τὴν ψυχὴ καὶ τὴ σκέψη καὶ ποὺ τόσο συντροφισσά εἶναι τῆς νειότης.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Σταγόνα χτυπάει στο μέτωπό του, και κατεβαίνει, κι' ενώνει
μέ το δάκρυ του το θολό, που σιάζει, κόμπο, κόμπο άπτη μύτη του.

Κι' έμπρός του αύλάκι άπτη βροχή.

Στάζει μέσα κάθε τόσο και τ' αναταράζει το δάκρυ του.

Νά έτσι π' αναταράζει και το μυαλό του συλοή βαθειά :

« Έκει κάτω, κοντά, παράλληλα στο Δούναβη. Ένα σπιτάκι ως
πενήντα όργες πιό μέσα. Ένα γύρω τ' άχούρι, το κοτέστι ή αποθήκη.

Κι' είνε την ώρα αύτη π' ανοίγει το κοτέτσι και κρᾱ - κρᾱ
ή πάπιες κι' ή χήνες, χύνουνται, όλες μαζί κι' ανοίγονται μακριά
στα ήσυχα νερά.

Ένα σλέπι τις τρομάζει και γυρνοῦν ὄξω - πίσω.

Ένα μπές . . . βαθύφωνο. Έ άγελάδα. Πρέπει νά βοσκήση.

Μπρός αύτή, πίσω ὁ μικρός ὁ γιός του. Τα μαστάρια της κρέ-
μουντε άδειανά. Κι' απομακρύνετε για νά τὰ γυρίση το βράδυ
φουσκωμένα. »

Κι' ή βαθειά συλοή τότε συνεπαίρνη ὁλότελα.

Τὰ μάτια του τώρα γυαλένια, άκίνητα, πεταγμένα ἔξω άπτις
κόχες τους τηράνε περίεργα, κυτοῦνε άνυπόμονα.

Έ φωνή για το καθήκον τότε συνεφέρνη και πετιέτε ὀρθός.

— Νά με συμπαθάς, λέει, άφεντικό. Νά τώρα ταξίδενα λοστρό-
μος σ' ένα σλέπι στο Δούναβη.

Κι' ὅτι βγήκαμε στην Πέστη και παράγγειλα ἔκει στη μυυραρία
ένα τσαρούχι μπύρα.

Καλόκαρδο τ' ἀφεντικὸ γελᾷ καὶ τόνε χτυπάει στὸν ὄμο :

— Κύτα τώρα τὴ δουλειά σου. Θὰ πᾶμε κι' ἐκεῖ.

— Ἄς πηγαίνα κι' ἄς ζοῦσα τρεῖς μέρες μόνε στὸ χῶμα τῆς πατρίδας...

Κάποτε βράδυναξε. Βαρυὰ στριγγιὰ ἡ νιουντοῦκα τῆς σκόλης.

Χάχανα, πατηρντί, ποδοβολητό.

Ἄνοιξ' ἡ πόρτα καὶ ξέρασε ἓνα κοπάδι χαρούμενο θυληκὰ καὶ σιβαροὺς ἄντρες.

Ἄλανε φύλαγε ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ : Ξεκούραση τοῦ μόχτου.

Ἄλανε μάνας γλυκὸ φιλὶ : Δύναμη κ' ἐλπίδα.

Μ' αὐτόνε ; Ἐρμο ἓνα κουτσὸ σκυλί. Ἐσείσε τρεῖς τὴν οὐρά του.

Τούδωσε τρία κόκαλα νὰ τραγανήσῃ σὰν πάντα.

Καὶ βάλτηκε νὰ ψήσῃ τσαῖ.

Θὰ κᾶνω καὶ μαμαλίγκα. *

Τὰ κόκαλα τ' ἄγλιψε τὰ ροκάνισε κ' ὕστερα ἤρτε καὶ κάθισε ὁ ἀνώνυμος σκύλος στὸ πλάϊ του. Κι' ἄρχισε πάλι νὰ τόνε μιλάῃ σὰν πάντα.

« — Ἐννια σου καὶ θὰ δῆς. Θὰ σὲ δείξω τὴ χώρα αὐτὴ. Δὲν τὸ πιστεύῃς. Πῶς ἐκεῖ κόβουνε τὸ ψωμί μὲ σπάγγο καὶ σπάζουνε τὸ νερὸ μὲ τὸ μπαλτά ; ** Θὰ τὸ δῆς θὰ σὲ βάλω καὶ φύλακα στὰ ζάμου. Ἐνα κοπάδι τόσο μακρὺ, μακρὸν κι' ἀτέλειωτο. »

Καὶ τὸ τρίποδο τότες ζῶ, ἔπαιρνε στάση προσοχῆς τρικλίζοντας σὰ νάπιε κι' αὐτὸ ἓνα γιάλινο τσαρούχι μπύρα.

Κι' αἰστανότανε πῶς κάτι σοβαρὸ τοῦλεγε.

« — Ναὶ λοιπόν, θὰ βγοῦνε νὰ μᾶς καλοσφρίσουνε, θὰ μᾶς συχωρέσουν κι' ὅλα ποὺ ξενιτευτήκαμε. Θὰ δῆς πῶς τὰ μικρὰ στὸ δρόμο θὰ βγάζουν τὸ καπέλλο.

Καὶ θᾶνε, τὸ πιστεύω, τότες σὰ φτάξουμε ἐκεῖ τὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ μου.

Θὰ κυνηγᾶνε πάπιες στὸ νερό. Θᾶνε στημένο καὶ τὸ μακρὸν ξάρι μὲ σαποῦνι γυαλισμένο ὀριζόντια στὸ Δούναβη.

Κι' ὅλοι θὰ περπατοῦν γιὰ νὰ φτάξουν στὴν ἄκρη μὰ θὰ γλυστροῦν καὶ μόν' ἐγὼ σὰν τότες θ' ἀλοιψῶ στὰ πόδια μου πίσσα

(*) Μαμαλίγκα : Σιταρόψωμο μὲ βοῦτερο, ἐθνικὸ τῆς Ρουμανίας ψωμί.

(**) Ἐννοεῖ τὴν μαμαλίγκα ποὺ κόβετε μὲ κλωστή καὶ τὸν παγωμένο Δούναβη ποὺ σπάζετε γιὰ νὰ πάρουν οἱ χωριανοὶ νερό.

— Ἀχ! τότε ἡ Νατάλια σὰν μὲ δὴ στὴν ἄκρη τοῦ ξαρτιοῦ θὰ κρύψη δύσκολα τὴ χαρά της...

Γ' ἀνώνυμο ζῶ κοιμώτανε πρὸ πολλοῦ.

Αὐτὸς δὲν ἔπαυε. Ἔκοβε μὲ σπάγγο τὴ μαμαλίγγα του. Κι' ἔπινε τσάγια.

Κι' ἀνάμεσα στὶς ρουφιξιὲς ἔλεγε κι' ἄλλα πολλά.

Ἔλεγε κι' ἀνιστοροῦσε ἔρωτες γλυκοῦς. Ψυθύριζε λόγια τῆς Νατάλιας. Τῆς ζητοῦσε συχώρια πὺ τὴν ἄφισε κι' ἔφυγε καὶ ξενιτσύτικε. Νανουρίσματα στὸ γλυκό του ἀγόρι.

Κι' ἔτσι ὕστρ' ἀπὸ τσάγι ρουφοῦσε μὲ βουλημία τὸ δάκρυ του πασαλειμένο μὲ μύξα.

Βαρὺς τότες ἀπτὴ κούραση καὶ τὴ νοσταλγία ἐρχότανε ὁ ὕπνος, ἐκεῖ κοντὰ στὰ χαράματα.

Καὶ μέσα πάντα στὸν ὕπνο του ἄκουγε τὸ γλυκὸ τσιγγάνικο βιολί. Ναί, πὺ μ' αὐτὸ ἡ βαρwonέσα ἦτανε γιὰ κοντέσα, μαγεμένη ἀπτὴ μουσικὴ καὶ λαγγεμένη ἀπτὰ μάτια τοῦ τσιγγάνου, πετάχτηκε μπρὸς του λυτρωμένη ἀπτὰ λίγα μεταξωτὰ κουρέλια τῆς.

Λαχτάρησαν οἱ ρόγες τῆς μπρὸς του!

Μὰ μεθισμένη, ὡς ἦταν, πῆρε δρόμο πάνω στὸ χιόνι ὡς τὸ ξενοδοχεῖο τῆς. Καὶ πέθανε τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ πνευμονία.

Αὐτὸ ἄκουγε πάντα στὸν ὕπνο του καὶ λιγονότανε.

Θαροῦσε πῶς ἡ δοξαριά τραβοῦσε μαζὺ τῆς τὰ σωθικά του, καὶ φοβότανε μὴ δὲ προφτάξῃ νὰ πάγῃ στὴν πατρίδα...

Καὶ ξυπνοῦσε πάντα σὰν ἀπτὴ βουὴ τοῦ πρώτου ρυμουλκοῦ π' ἔσχιζε τὸ μαβὶ ποτάμι.

Μὰ ψευδαίστηση. Ἦτανε τὸ «ἐγερτήριο» τῆς φάμπρικας.

Πεινέτε νὰ δὴ γύρω. Μαῦρος καπνὸς τοῦ κόβει τὴ θέα.

Ἔρχεστε καινούργια μέρα, ἴδια σὰν ὅλες καὶ μάβρη.

Κι' ἐρχονται μαζὺ κι' οἱ πολές του οἱ ἔγνιες.

Μὰ θὰ φύγῃ πάλι σὰν ὅλες καὶ θὰ φύγουν μαζὺ τῆς οἱ πολές του ἐλπίδες...

Σκλαῖβος ἐδῶ θὰ μπορέσῃ νὰ δῇ, νὰ φιλήσῃ, τὸ γλυκὸ τῆς πατρίδας τὸ χώμα;...

SISMANTOGLIDIS
MEGALOPOLIS

ΕΤΣΙ ΗΤΑΝΕ ΜΟΙΡΑΙΟ

Γνώρισα ένα ώχρο παιδί με βλέμμα λυπημένο.
Πού όλο στα βάθη του κενοῦ φαινόταν βυθισμένο.
Γιὰ μόνους εἶχε σύντροφους ρομαντικά βιβλία.
Κιτριτισμένα ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ τὴν μελαγχολία.

Ἐνα πρωὶ δὲν ξύπνησε, ἀκίνητο στὸ στρώμα.
Ἐμοιαζε πῶς κοιμώτανε γλυκὰ γλυκὰ ἀκόμα.
Κανένας δὲν τὸ ἐκλαψε, μονάχα ποῦ τὸ δεῖλι.
Τὸν τάφο του ἐφώτισε σὰν νεκρικὸ καντήλι.

Γνώρισα ένα ώχρο παιδί με τραγικὰ ἱστορία.
Ποῦ ἔζησε καὶ πέθανε μέσ' τὴν ἀδιαφορία.
Ἐζησε λίγο ὅσο ζεῖ στὴν γῆ κάθε ὥραϊο.
Μιὰ χαραυγὴ ἓνα λούλουδο, ἔτσι ἦτανε μοιραῖο.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ

Έγώ δεν είμαι ό έρμήςτης
πού μέσ' την νύχτα όδοιπορεί.
Έγώ δεν είμαι ό νικημένος.
Έγώ νά είμαι δεν μπορεί.

Στου στήθους μου πάνω τόν βράχο,
συντρίφτηκε ή συμφορά.
Μιά πεθαμένη άγαπημένη
πάντα στά χείλη είχε χαρά

Β. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΠΕΤΑΞΕ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Τὰ σαλισμένα ὠχρόφυλλα
Σαβάνωσαν τὸ καλοκαῖρι
Κι' ἡ πεταλοῦδα πέταξε
ἀπὸ τὸ παραθυρί.

Ἐγὼ τὴν ἔνοιωθα τὴν μπόρα
ποῦ ἔτοιμη ἦταν νὰ ξεσπάσῃ.
Τὰ κύματα πῶς δερνουνε
τὸν βράχο
ποῦ ἔρημος πιά μένει

Λατρεφτή,

Ἡ ἀγάπη μας ποῦ γενήθηκε
ἀπ' τοὺς κεραυνούς,
τώρα πληγώθηκε ἀπ' τὴν βροχοῦλα.
Ποῦνε οἱ ξάστερες νυχτιές;
ποῦν τὸ ξανθὸ φεγγάρι;
Ἄχ ὅλα γιατί νάχουν ζωὴ
δοση ἀνασαίνῃ ἓνα κρίνο
Μὲ τὰ πρῶτα ρίγη τοῦ χειμῶνα
πέταξε ἡ πεταλοῦδα.

Ἐγὼ τὴν ἔνοιωθα τὴν μπόρα
Ἡ πεταλοῦδα πάντα θὰ πετάξῃ.

ΕΛΠΙΔΑ

Οί δυό μας πάλι — ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο. Παλιὰ φιλία. Δὲν τὴν χαλνάει ὁ χρόνος. Οὔτε τὴν πειράζει ἡ κάθε μιὰ μεταβολὴ τῆς μέρας.

Ἡλιος ἢ βροχὴ — νεροποντὴ ἢ λιόκαμα μαζὺ πάντα οἱ δυό μας χέρι χέρι ἔτσι ἀνθρώπινα δικοί, αὐτούσια.

Διὲς στὸν καθρέφτη — Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς σοῦ εἶναι δύσκολο νὰ ξεχωρίσης τὸν ἕνα ἀπ' τὸν ἄλλον. Οἱ δυὸ ἑαυτοί μας λὲς καὶ δὲν εἶναι παρὰ μονάχα ἕνας καὶ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος.

Ὁ μέσα καὶ ὁ ἔξω.

Αὐτὸ τὸ δίδαξαν τώρα σοφοὶ καὶ σοφοί... Νὰ στὸ διδάξω καὶ γώ. Περιττό. Γί' αὐτὸ κι' ἀφίνοντας κατὰ μέρος κάθε τέτοια περιτὴ φιλοσοφία ἄς μποῦμε στὸ θέμα μας...

Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ὦρα;

Μὰ κατσουφιάζεις; Ἐ δὲ σ' ἀφίνω κι' ἄς θῆς νὰ μὲ λὲς κακὸ ἢ ἀνάποδο, ἢ πρόστυχο ἀκόμα γιατί ἂν θέμε τὴν ἀλήθεια τὸ ξέρεις καὶ σὺ ὅσο τὸ ξέρω καὶ γὼ πῶς ἔρχουμε κλέφτικα. Ποτὲ δὲν μὲ περιμένεις, Αὐτὸ δὲ θέλει ἀπόδειξη. Ὅποτε κι' ἂν ἔρθω ποτέ σου δὲν εἶσαι ἑτοιμος! Πάντα κάτι θάχεις ἀπ' ὅποιο καὶ χωρίζοντας σε θὰ στεναχωρεθῇς...

Καῦμένε μου φίλε!

Νὰ ξέρεις πόσω πονῶ κι' ὑποφέρω γιὰ Σένα.

Ἐλα. Ἐλα λοιπὸν τὶ νειρεύεσαι ξύπνιος. Κουράσθηκες; Βέβαια τέτοιο ἕνα φῶς μπρὸς τὰ μάτια σου μέρα καὶ νύχτα. Κλείστα.

Θυμᾶσαι... Μιὰ φορὰ κατοικοῦσες μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς

ὅποιους πονεῖς καὶ φροντίζεις — μητέρα κι' ἀδέρφια σὲ μιὰ φτω-
χικὴ καμαροῦλα...

Κι' ἦσουν γιομᾶτος χαρά... κι' ἦσουν παιδί ἦσουνά κόκκινος
κόκκινος σᾶν πως νᾶτρωγες μονάχα μῆλα καὶ φρούτα πῶχουνε —
αὐτό δὰ τὸ λέν οἱ γιατροὶ — βυταμίνες πολλὲς καὶ ὠφελοῦνε καὶ
θρέφουν γιγαντώνουν τὸν ἄνθρωπο. Ξέρω τὶ ἔτρωγες; Μαῦρο ψωμί...
πῶς τὸ λέγαν... μπομπότα... Κι' ἦσουν τρελλός γιὰ τὸ γλέντι . . .
κι' ἦσουν παιδί!

Πῶς! ροδολᾶ τὸ χαμόγελο; Βέβαια Ζῆς τὸν παληό σου καιρό . . .
τοὺς παληούς σου καιρούς κι' ἀνασαίνεις;

Τί ὠραία πόσο φαντάζει ἡ χόβολη;

Γύρω γύρω στὴ λάμπα... τὰ μέλη ἐργάζονται... Μάνα παιδιὰ καὶ
γιαγιά. Γύρω στὴ λάμπα ἢ στὸ μαγκάλι ἐπάνω. Μόνο κεῖ πετυχαί-
νουν τὰ τέτοια Μόνο κεῖ τὸ πὺν λέει ἡ γιαγιά παραμῦθι παίρνει
θωριά καὶ σοῦ φαίνεται νόστιμο... Γιατὶ ξάφνου κεῖ ἀπὸ κάποια
τριπίσα — κι' εἶχε... κι' ἔχουν οἱ τέτοιες οἱ κάμαρες τρίπες
πολλὲς — μπαίνει φύσημα ξένο ἀγέρα καὶ σβύνει τὴ λάμπα...
Κι' ἔρχεται αὐτὸ ἴσα ἴσα στὴν ὥρα....

« Κι' ὁ δράκοντας φύσιξε ἔσβυσε ἡ λάμπα πῆρε τὴν κόρη στὸν ὦμο
κι' ἄτι γοργό καβαλήκεψε κι' ἔφυγε. »

Κι' ὥσπου ν' ἀνάψει ξανά κι' ὥς πὺν νὰ βρῇ ἡ μητέρα τὰ σπέρτα...
ἔ θεέ μου τί ἀγωνία περνοῦσε !

Τώρα γυρνοῦν τὸ κουμπὶ κι' ὅλα τελειώνουν. Οὔτε κἂν νὰ τρομάξης
δὲ μένει καιρός... Οὔτε κἂν. Τὶ λοιπὸν κι' ὅλα αὐτὰ σὲ κοστιζοῦνε
ἔ; Πόσο σὲ ξέρω καλέ μου δικέ μου τῆς σάρκας μου φίλε.

Ἔλα νὰ βγοῦμε στὸ δρόμο...

Δὲν τελειώνουνε τέτοιες συζητήσεις μεσ' τὸ γραφεῖο.

Ἡλιος.. χαρά.. παιχνιδιάσματα Ἀπρίλη.

Τὶ καλὰ!

Νὰ ἀπλωτὸ τὸ γιορτάσι τῆς μέρας στὴ γῆ μας ἐπάνω. Χορτάρι καὶ
φύλλα...

Κι' ἡ θάλασσα ὁμοία νὰ νείρεται...

Λάδι κι' ὁ ἥλιος θερμός..

Πῶς ἀκόμα; Τί τρίβεις τὰ μάτια σου... Καὶ πονεῖς;... ὦ καῦμένο
παιδί; Πάψε πιά τὴν ἀσώτεια σου αὐτὴ... Πάψτην...

Πάνω ἀπ' ὅλα καὶ σ' ὅλα ὑπάρχει τὸ κάποιο πὺν μένει γιὰ πάντα
σου ἄγνωστο... Μὴ ζητήσης νὰ βρῇς τὸ ποῖο πέρα...

Ὅλα ὅλα περνοῦνε.

Παρ' τὰ κουπιά...

Βγαλ' τὸ σακκάκι...

Δρόμο στὴ θάλασσα...

Μπράβο σου ἔτσι... Ἔνα δυὸ καὶ βουτιά.

Γιὰ τὴ χώρα τοῦ ἡλίου...

Δὲν τῷλεγα ποῦσαι καλός... Ἔτσι μ' ἀρέσεις...

Θὰ περνοῦμε τὴν ὥρα μας πάνω σὲ μιὰ καλυβοῦλα μας βάρκα...

Δυὸ κουπιά κι' ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι νερὸ καὶ ἀλάτι... ψωμί καὶ ψωμί... βουκιὰ τὸ ψωμί καὶ βουκιὰ τὸ νερό.

Ξέρεις πῶς τρέφει... ἡ θάλασσα.

Ἔχει θιάφι... καὶ ξέρεις τὸ θιάφι εἶναι ὅλο ζωὴ.

Τ' ἀγεράκι θὰ ἔρχεται πάντα συντροφία μας ὅταν ὁ ἥλιος θὰ καίει...

Ἄς τοὺς ἄλλους στὴ γῇ νὰ λιοπύρονται, εἶναι κουτοί... Τοὺς διαφέρει τὸ χρῆμα... Κι' ἔχουνε δίκιο... Πλουτίζοντες ζῶμεν, ἔτσι μιλοῦνε τοὺς ἀρέσει βλέπεις ἡ γλώσσα ἡ πλούσια... Τί τὰ θές Ὅλα ἔτσι εἶνε στὴ ζήση...

Ὅλα τὰ πλούσια πᾶνε μαζύ...

Τὰ πτωχὰ πᾶνε πάλι μαζύ...

Ποῦ καὶ ποῦ συναντιῶνται...

Εἶναι γελάσματα, ψεύτικα ἀγκαλιάσματα καὶ τὰ τέτοια. Μὴ τυχὸν καὶ σὲ κάνουν καὶ ξεχάσης τὸ ποιὸς εἶσαι. Ἀλλοίμονο τότε.

Θὰ βρεθοῦνε πολλοὶ ποὺ θὰ ψέξουν τὸ δρόμο σου... Ἀκουστους δὲν τὸ λένε γιατί πιθυμοῦν τὸ κακὸ σου... Μὰ ποτὲ μὴ καὶ χάσης τὸ δρόμο ποῦ σοῦ φεξα γώ... λίγο τι πρὸς τὰ δῶ ἢ στὰ κεῖ παίζει μεγάλο φρικτὸ ἐπιπόλαιο ρόλο... Μπορεῖ γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ναι γιὰ τὰ μάτια. Ξέρεις τί μάτια ἔχει... Δυὸ πελώρια μάτια... τὸνα δῶ τὸνα κεῖ π' ὅλο βλέπουν βλέπουν καὶ παρατηροῦν κι' ἐξετάζουν.

Κι' ἔχουνε καὶ κι' ἐκτέμπουνε καὶ μεγάλες ματιές ποὺ ἀρπάζουν ὅσους θέλουν νὰ ψέξουν. Ἔτσι... ἴσα τὸν ἀρπάξαμε λένε κι' αὐτόν.

Μπορεῖ χρόνια καὶ χρόνια νὰ βλέπουν τὸ ἔργο σου... κι' ὅλο καλὸ καὶ ὡραῖο.

Πρόσεχε ἓνα λεπτὸ τῆς στιγμῆς μιὰ στιγμή τοῦ λεπτοῦ ἂν τοὺς δεῖξεις καὶ ψέξιμο. Ἐ αὐτό τοὺς ἀρκεῖ... Τίποτα ἄλλο δὲν κυνῇ γαγαν χρόνια καὶ χρόνια...

Σὲ γρατζώνουν κι' ἀλλοίμονο...

Πρέπει νᾶσαι τεχνίτης... Ἀλλοιώτικα... Μὰ πές μου...

Πῶς φτιάσαμε δῶ...

Εἶχαμε βγῆ σὲ περίπατο...

Θέλεις γυρνοῦμε...

"Αντε ἔτσι;

Γελᾷς;

Κ' εἶσαι χαρούμενος....

Θᾶρθω ἀπόψε τὴν ὥρα πού, θᾶχει ὁ ὕπνος σου κλείσει τὰ βλέφα-
ρα νὰ προστεθῶ στὸν ὕπνο—μαργιόλα ξωτικιά νεράϊδα φέρνοντας
μηνύματα... Σ' ἀρέσουν τὰ μηνύματα;

Ξέρω, ξέρω γι' αὐτά ζῆς καὶ γι' αὐτὰ ὑποφέρεις;

Τῇ χώρα σου κείνη πού νείρεσαι γύρω γύρω στρατιῶτες ἀγγέλοι
φρουροῦνε... Κι' οὔτε κανένας ὀπλίτης ἢ ἄλλος πεζὸς ἢ δυνάμεις
τ' ἀγέρα ἢ βαρεία ὀπλισμένος μπορεῖ νὰ περάση τὸ πύρινο
διάφραγμα...

Δὲ μπορεῖ... Κι' οὔτε πάλι μπορεῖ κάποιος ξένος... νὰ φράξῃ τὴν
εἴσοδο γιὰ τὰ Σέ.....

Οὔτε... μὰ κι' οὔτε καὶ Σὺ θὰ περνᾷς καὶ θὰ μπαίνῃς θὰ βγαίνῃς
ὅσο φαντάζεσαι λεύθερα...

Ἡ Θεὰ πού προστάζει διευθύνει τὸ πύρινο τάγμα εἶναι καλὴ μὰ
καὶ κομμάτι κακιὰ... Κι' εἶναι ὁμορφη κι' εἶναι ξανθιά καὶ ξαν-
θιά... ἡλιεπόρφυρη... φῶς... καίχει μάτια πού λάμπουν...
καίχει χεῖλια φλογάτα καίχει χάρη καὶ καμάρια πολλὰ....

Εἶναι μαργιόλα κεῖναι σὰ χνοῦδι πού φεύγει... Νὰ συλλάβῃς οὔτε
τὸν ἥσκιο της κᾶν δὲν μπορεῖς ἂν δὲν εἶσαι ὀπλισμένος σᾶν ἀγγελος
ὁμοιος...

Σᾶ παιδί... σᾶν ἀγόρι ἀκόμα σου ἄφτιαχτο; Ποῦ δὲν ξέρει τί
θέλει... πού δὲν ξέρει ἀπ' τοῦ κόσμου, τὴν κάκια οὔτε δράμι...
οὔτε εἶναι γιομάτος φροντίδες. Ὅμως εἶναι καλὴ...

Μπρὸς στὸ θρόνο της ποῦναι λουλούδια καὶ ρόδια καὶ γιούλια καὶ
ἄνθια σμαράγδια ρουμπίνια γιομάτος, λάμπει ποιότερο κείνη...

Οὔτε ἓνα στολίδι ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἴδιο της ἐαντό... Ἐτσι ἂν τὴ
βγάλης ποῖο πέρα λιγάκι νὰ σου φαίνεται σᾶνπως φτωχὴ...

Κι' ὅμως ποῖο πλούτο δὲ κρύβει; Κι' ἂν δὲν ἐκρυβε πῶς μπο-
ροῦσε νὰ λάμπῃ...

Προχωρεῖ κατὰ Σένα....

Γέλα... γέλα νὰ γίνῃ δικιά σου.

Διαλεχτό της... στὸ πύρινο τάγμα...

Ὡς ἦτανε θεέ μου νὰ δίνονταν χάρη σὲ μιά σου παρόμοια μέρα
σ' ὅλο τὸν κόσμον...

Ἄς ἦταν ν' ἀνθίσαι στὰ χεῖλη μας ὅμοιο ρόδο χαμόγελο...

Ἄς ἦταν νὰρθῇ... ἡ Ἑλπίδα νὰ πάρῃ τὴ θέσιν της πλάϊ στὸν
ἄνθρωπον σάνπως φρουρά του σάνπως χαρά του σάνπως ιδιαίτερη
φύλη του...

Μόν' ἀπὸ Σένα τὴ τέτοια φυλάγουμε χάρη.

Θεέ μου... ποφέρει ὁ κόσμος ποφέρουν τὰ νειῶτα... ποφέρει
ἡ μάννα ποφέρει ὁ γέρος...

Πεθαίνουν μητέρες πεθαίνουν πατέρες καὶ μένουνε ἄταφοι...

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὸ τέτοιο τὸ δράμα...

Στὰ κόκκαλα μέσα ἀδύνατο νὰ χωρίσῃ ὁ νέος αὐτὰ τοῦ πατέρα του.

Κι' ἡ κόρη φιλεῖ κάποια ἄλλη ἀδελφή δὲν τῆς τόπα... Πονεῖ

Ὑποφέρει κι' ἡ μάννα τὸ σάλιο της δίνει τροφή στὸ παιδί της
ποὺ θνήσκει...

Ἀβάσταχτο Θεέ μου τ' ἀνθρώπινο δράμα...

Δῶσε λιγὴ ἐλπίδα — λίγο φῶς λίγη χάρη.

Φέξε ἀπ' τὰ οὐράνια νὰ διοῦμε τὴν ἀλήθεια — Φώτισε τοὺς ὅσους
πρέπει νὰ φωτίσεις... Σῶσε...

Ὑποφέρει ὁ κόσμος...

Ἑλπίδα — Ἑλπίδα ὥς ἦταν νὰ δώσῃς μὲ τ' ὄργιο σου χέρι νερὸ
στοὺς ὅσους διψοῦν ἀπ' τὰ Σένα.

ΣΑΝ ΑΡΓΗΣΕΙΣ

ὦ Πότε θάρτεις
ἄρρωστο βαρειά εἶν' τὸ καλοκαῖρι.
Κί' ἡ στέγη μου ἐβάρυνε ἀπ' τὶς σκιές
τῶν κύκνων ποῦ πιά φεύγουν.
Ἡ στοιχειωμένη Σου μορφή
μέσ τῆς ψυχῆς μου τᾶπειρο
χαώδη ἔλη
αἱμάτινα πλημμύρισε
ὦ ἔλα ἀγαπημένη.
Τὶς πύρινες τῶν κεραυνῶν
σύναξε χρυσαχτίδες,
καὶ τὴν τεφρὴ τὴν νειότη μου
ξαναδημιούργησέ την.
Τὶς μεταξένιες χαραυγές
τὰ ὀλόξανθά σου τὰ μαλλιά
μὲ κρινανθένια στέφανα
ξανὰ νὰ τὰ στολίζω.
ὦ νᾶρτεις σὰν ἀργήσεις
στὰ βάθη τῶν γυαλένιων μου
ματιῶν θὲ ν' ἀντικρύσης
τὸ δράμα Λάντσιας Κόλασης
ποῦ κλειοῦσε ἡ ψυχὴ μου.

« ΚΑΙΡΟΣ ΕΠΕΣΤΗ »

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Πετάχτηκε ὁ Γιάννης ὁ Κατσούδης ἀπὴ στριγγιά φωνὴ τοῦ ξυπνητιοῦ του. Νὰ ἔτσι σὰν ποῦ τρίζει ἀραμπᾶς.

— Παναθεμάσε, μουμούρισε, καὶ τὸ φασκέλωσε μὲ πέντε.

— Καὶ σήμερ' ἀκόμη θὰ μὲ ξυπνᾷς ἔτσι; Σὲ μισῶ τὸ νοιώθης;
Μ' ἔρχετε νὰ σὲ κάνω θρίψαλλα. Μοῦ κόβεις κάθε πρωῒ τὸ γλυκὸ ὕπνο. Καὶ φωνάζεις στριγγὰ σὰ νὰ ρεκάζης:

Πάει ἀκόμη μιὰ νύχτα σου...

Πῆγε ὁ Γιάννης καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο.

Κόλησε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι. Ἡ ὥρα ἔδιχνε δυὸ τὸ πρωῒ.

— Πῶς ξυπνούσαμε τ' ἄλλα Χριστούγενα.

Νιώθη τὴν καρδιά του νὰ λιώνη κάτι τὸν γαργαλεῦει τὸ λαρίγγι.

Ὑστερα γλύφει μὲ βουλιμία τὰ χεῖλη του τὰ ποτισμένα μὲ τὸ δάκρυ του.

ὦ! τί γλύκα εἶχε κεῖνο τὸ ξύπνημα ἐκεῖ κάτω.

Καὶ θυμᾶται ὁ Γιάννης τὸ μικρὸ κόρο μὲ τίς γλυκὲς φωνίτσες του π' ἐψέλνε τὸ « Καὶρὸς Ἐπέστη » τῇ Νύχτῃ τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ στὸ βαθὺ κα' ἀστόχαστο παιδιάτικό του ὕπνο, ἀναταράζονταν ἐλαφριά. Δρασκελοῦσε ἡσυχα δίχως βία τὰ κάγγελα τοῦ κρεββατιοῦ του καὶ κολνοῦσε τὸ μέτωπό του στὸ γυαλί.

Νὰ ὅπως τώρα.

Τὰ παιδιὰ στὴ γωνία ἔφερναν ἓνα γῦρο στὸ φανάρι, κα' ἀρχίζαν ὅλα μαζί: « Καὶρὸς ἐπέστη ἀδελφοί μου ἵνα προσδράμωμε στὸ Ναό. Ἡ ἐκκλησία πανηγυρίζει τὴ θεία γέννηση τοῦ Χριστοῦ. »

Κι' ἔξακολουθοῦσε ἡ μελωδία, ποὺ καμωμένη σ' ἀτεχνούς στίχους
ξυπνοῦσε τοὺς ἐνορίτες νὰ πᾶν στὸ θεῖο γιορτιάση τῆς Γέννησης.
Ἡ καρδιά του ριγοῦσε « Νὰ μεγάλωνα κι' ἐγὼ νὰ τόλεγα ! »
Ἐννιωθε κάτι τ' ἀνείπωτο γιὰ τὸ μικρὸ του μυαλό.
Ἐννιωθε πῶς ἡ ψυχὴ του ἔφευγε ξεσκιζώντας τὰ σωθικά του, καὶ
γλυστροῦσε ψηλὰ πάνω ἀπὲς στέγες ἴσια στ' ὀλοστροφύλλο φεγγάρι.
Κι' ἀπὸ κεῖ πλάϊ στὸ χαρούμενο ἀστέρι.
Ναὶ δὲν εἶνε δυνατό, αὐτὸ εἶνε π' ὁδήγησε τοὺς μάγους.
Καὶ γιὰ τιμὴ στέκει πάντα πλάϊ στὴ σελήνη.
Ἡ φωνὲς ἦταν στὸ φόρτε τους. Σώπαινε τότες ἡ σφιγρίχτρα τοῦ
μπεχτοῦ κι' ἡ βαριὰ σομπανίκα δὲ βροντοῦσε πιά στὴν πέτρα.
Βούβανε ἀκόμη κι' ὁ σκύλος π' ἀλυχτοῦσε μακρυνά.
Τὸ ἐγερτήριο, νὰ ποῦμε, τελείωνε μ' ἓνα μακρόσυρτο « Καιρὸς »
Τότε τὰ παράθυρα φέγγαν ἓνα — ἓνα στὸ γύρω. Κεφάλια πρό-
βελναν λέγοντες: Γειά σας παιδιά καὶ τοῦ χρόνου . . .
Ἡ παρέα τραβοῦσε γιὰ τὸν ἀπάνω μαχαλᾶ ἀλόπου ἀκούγονταν
τώρα σὰ ξεψυχισμένες δοξαριές . . .
Καὶ τὰ θυμᾶται ὅλα αὐτὰ τώρα ὁ Γιάννης ὁ Κατσούδης σὰν ἀντιρί-
ψε, καὶ νοσταλγεῖ. Θυμᾶτε τίς ὁμορφιὲς τῆς παιδιάστικης ζωῆς του
καὶ τὴ σημερινὴ τὴ μέρα.
Θὰ τὸν φώναζαν δὲν εἶνε δυνατό, κάθε Χριστούγεννα στὸ σπίτι τῆς
Λούσης.
Αὐτήτανε Φράγκοι. Καὶ στόλιζαν δέντρο μὲ χίλια δυὸ πράγματα.
Κι' ἄκουγε τὴ Λούση νὰ λήη τὸ ποίμα τῆς σὲ μιὰ γλῶσσα ἄγνωστη
τότε ἀκόμη γι' αὐτὸν καὶ τὸν μεθοῦσε.
Τὰ μπουκλάκια τῆς παιχνιδίζαν μὲ τὸ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ ποῦ
κρατοῦσε τὸ ρυθμό.
Κι' εἶχε τόσα παιδιά ἐκεῖ, Μ' αὐτόνε κύτταζε ἡ Λούση πάντα.
Κι' ὅλα τὰ παιδιά ἔπρεπε νὰ ποῦνε κάτι.
Ἐρχόταν καὶ ἡ δική του ἡ σειρά.
Ἐφελνε αὐτὸς τότε τὸ « Καιρὸς ἐπέστη ».
—Magnifique! Magnifique! Τιτίβιζαν τότες ὅλες μαζὺ.
Σὰν ἔφταν ἀπὸ κεῖ κάτω τὴν ἔχασε κι' αὐτήν, μαζὺ καὶ τόσες ἄλ-
λες χάρες.
Τὸ ξυπνητήρι τοῦ δόχνη τρεῖς ἡ ὥρα.
—Καὶ δὴ; καὶ δὴ; πρόφταξες τοῦ λέει.
Γιατὶ αὐτὲς τίς θύμησες τίς θέλει ἀμόλειτες. Νὰ μὴ τίς ἀκούει κα-
νεῖς οὔτε καὶ νὰ τίς μαντεύει.

Ντύνετε καὶ βγαίνει βιαστικά.
Στάθηκε ὡς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας. Ἀπὸ κεῖ ἔπρεπε ν' ἀναίβει
πάνω. Νὰ δόσῃ λίγες ὁδηγίες. Νὰ δῇ τί γίνετε.
Τὶ κι' ἂν εἶνε Χριστούγεννα.
Ἡ μηχανὴ σ' ἔχει σκλάβο τῆς. Στὴ γρήγορη στροφὴ τοῦ λουριοῦ
μπερδεύει τὸ ρυθμὸ τῆς Λούσης.
Καὶ στὴ βελόνα τοῦ ἀμερόμειτρου τὸ δαχτυλάκι τῆς ποὺ τὸ κουνού-
σε πάντα ἐπιτακτικά.
Κι' ἐκεῖνα χριστούγεννα σκέπτετε κι' αὐτά. Τί διαφορά;
Ἕνα γδοῦπος τὸν συνεφέρνῃ. Εἶνε ὁ ἐργάτης τῆς νύχτας ποῦ λιπο-
θύμισε. Σπυδαῖο πρᾶμα.
Δεκατέσσερις ὥρες δολειὰ δίχως παύση.
Τὸ σῶμα του τὸ βλέπει νὰ σπαράξῃ μουσκεμένο ἀπ' τὸν ἰδρῶτα.
Ἀπὸ στόμα του βγαίνουν ἀφροί.
Μὲ δυσκολία τὸν σηκώνουν ἀπτὴ μέση. Κι' ἀμέσως πιάνη τὴ θέση
τοῦ ἄλλος.
Ἀνεβαίνει νὰ κλειδωθεῖ στὸ γραφεῖο. Μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Γέννη-
σης εἶνε κεῖ. Τὸ θεῖο βρέφος τοῦ χαμογελάει τρυφερά.
Τὶ μεγάλο μάθημα ἐγκαρτέρησης!
Στέλνει πίσω ὅλες τὶς θύμησης.
Τὰ δόντια του τριζοντας μουρμουρίζει. Τὸ κάθε τι ποὺ ἔχει γίνῃ
φέρει ὁδύνῃ.

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Ἦπια τὶς ψυχὲς τῶν ἀγγέλων
ποῦ ματωμένες χύθηκαν
στὸν οὐρανό.....

Μέθυσσα ἀπ' τὴν ἀφθαστη
μελωδία τοῦ ὀνείρου
ποῦ πλημμύρισε στὸ χάος.

Εἶδα τὸν θεὸ νὰ παίζει
τὴν Φλογέρα Του
στὰ πύρινα πελάγη
τοῦ Ἥλιου.....

Ἐνα μαῦρο χελιδόνι γκρέμισε τὴν στέγη μου
μὲ τὸ βάρος τῆς σκιᾶς του
καὶ μὲ πλήγωσε βαρειά, βαρειά.....

ΘΑ ΘΡΗΝΗΣΟΥΜΕ ΚΑΠΟΤΕ...

Κάποια μέρα... θα θρηνήσουμε Ροῦλα τὸ κάποιο μας ὄνειρο... θα ἔρθουν καράβια ἀπρόσμενα ἄλλοπρὸςθαλες σκέψεις καὶ θα παιδέψουνε τὸ μυαλό μας... Θα ἔρθουνε νύχτες ἀπ' αὐτὲς ποὺ ξέρουνε νὰ γελοῦνε μπρὸς σιτὸν ἀνθρώπινο πόνο... Μάταια μπρὸς σιτὸ παράθυρό σου σκυφτὴ θα κοιτάζης τὰ πλοῖα ποὺ φεύγουνε κι' ἔρχουντε καὶ μάταια θα ρωτᾷς τὴ σελήνη γι' αὐτὸ πῶχει φύγει... Ἐξω οἱ δρόμοι θάνατι ἔρημοι καὶ τίποτα δὲ θάνε σὲ θέση νὰ μιλήσει γιὰ τὴν ἀπεραντὴ μας ἀγάπη. Ὅλα θα σωπαίνουν. Μυστηριακὰ παραδομένα σιτὴ σιγὴ... Τὸ πουλὶ φοβισμένο σιτὸ κλαδί του θα θωρῇ τὸ ὄργιο σου εἶναι σιτὸ παράθυρο καὶ θα ρωτιέται γιὰτὶ νᾶσαι τόσο πολὺ παραδομένη σιτὴν ἔκσταση; Λευκὴ σιτὴ λευκὴ σου ἐσθῆτα θα τοῦ μοιάξης νεράϊδα καὶ θᾶχει σωπάσει μονάχα γιὰ νὰ μπορέσει ν' ἀκούσῃ τὸν ψίθυρο τῆς δικιάς σου λαλιάς. Θα μιλᾷς μοναχὴ μὲ τὸν ἴδιο σου ἑαυτό:

«Κι' ὁμως μ' ἀγάπαγε τόσο», κι' ὁμως ἦρθαν καράβια — καὶ φύγαν ξανά — Ἄραξαν μπρὸς σιτὰ μάτια σου καὶ ξεφόρτωσαν πλοῦτος τὸ βαρὺ τους φορτίο... Γυναίκειο μάτι — γελάστηκε κι' εἶπες; Αὐτὸ δὲ μὲ μέλλει ἐμένα...

Ὡς χθὲς σπαρταροῦσες σιτὰ χέρια μου κι' ἦσουνα ἄγγελος ὁμοια κι' εἶπες λόγια σοφὰ — «ἀγαπῶ σου τὸ ὄργιο σου μάτια ποὺ ξέρουν νὰ βλέπουν ποὺ ξέρουν νὰ κλαῖνε ἀγαπῶ σου τὰ χέρια ποὺ ξέρουν νὰ τρέχουν πρὸς μένα... σὺν ὄνειρο». Τώρα ποὺ εἶσαι; καὶ σὲ εἶπα πάντα ἀδύνατο θα θρηνήσουμε κάποτε. Θα ἔρθουνε μέρες μοννιές, πόσο τάχα διαρκεῖ κάθε ἀνοιξή;

Στὸ παράθυρο μπρὸς μοναχὸς μὲ τὸ ὄργιο φεγγάρι μιλῶ. Τοῦ ζητῶ ἐξηγήσεις. Τοῦ ζητῶ νὰ μὲ πάρει μαζύ του. Τοῦ δίνω τὴ σκέψη μου νὰ τὴν ταξειδεύσῃ νὰ τὴν πάῃ μακριὰ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἀνθρώπινα· ἐκεῖ ὅπου κάποια φύση ἀνώτερη ἀπ' αὐτὴν ποὺ γνωρίσαμε ὁδηγεῖ ὑπάρχει καὶ ζῇ.

Ἄσωτεύω τὸ μυαλό μου σὲ ὄνειρα;

Αὔριο θὰ μοῦ χρειασθεῖ ξεκάθαρη σκέψη. Ποὺ θὰ τὴν εὑρῶ; Πάντα οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἐχθροὶ μας... Πάντα 2 καὶ 2 γάνουν τέσσερα μὰ μπορεῖ νὰ γάνουν καὶ 5 γιὰ ἓνα μυαλό ποὺ ἀγρύπνησε στὸ ὄνειρο! γιὰ μιὰ σκέψη ποὺ πλανεύτηκε ὁλόκληρη νύχτα σὲ ἄσωτους δρόμους καὶ κρυφὰ μονοπάτια. Κουράσθηκα. — Τί κι' ἂν ἔκλαψα νύχτες ὁλάκαιρες τὸ χαμό σου; Μήπως τάχα δὲν τῶξαιρα; Καὶ τί γάνουμε ὅταν ἔχουμε μέσα στὰ χέρια μας αὐτὸ ποὺ μιὰ μέρα θὰ χάσουμε; Τί μποροῦσα νὰ κάνω; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μποδίσῃ τὴ νύχτα; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μποδίσῃ αὐτὸ ποὺ θάρθῃ καὶ θὰ φύγῃ καὶ θάρθῃ ξανά; Κάτω στὴν ἀμμουδιά τὸ κῦμα ὅλη καὶ φεύγει κι' ὅλο ξανάρχεται; Οἱ ἄνθρωποι φεύγουν μιὰ φορά... Τὸ ξέρω κι' αὐτό. Μὰ ποὺ ξέρουμε τάχα; Μπορεῖ νὰ ξανάρθουν; Πάντα ὑπάρχουν καράβια καὶ πάντα οἱ δρόμοι ὠδηγοῦνε τὰ βήματα πρὸς τὰ ἐκεῖ ὅπου μάθανε χρόνια νὰ φτάνουν. Πάντα ἡ καρδιά μας πονεῖ.

Θυμοῦμαι; μ' ἔλεγες « Μὴν πικραίνεσαι τόσο... θὰ βρεθοῦμε ξανά στὸ γνωστὸ μονοπάτι ἐκεῖ ὅπου δὲν φτάνει ἀνθρώπινο μάτι; Πίσω στὴ πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ θὰ πῶμε ξανά τὰ ἴδια λόγια ».

Ἡ μέρα ἀργεῖ; ἡ νύχτα δὲ λήν νὰ ὑποχωρήσῃ; Κλείνω τὰ μάτια κι' ὀραματίζουμαι ξυπνός. Εἶμαι μόνος. Ὅλα μοῦ μιλοῦνε γιὰ κάτι ποὺ ἔχασα. Κι' ὁμως ὅλοι εἶναι κοντά μου. Τὰ ἴδια πρόσωπα: Ἐνα δυὸ τρία καὶ τέσσερα... ὅλα ποιὸν ἔχασα Θεέ μου; τί ἔχασα Θεέ μου; ὦ νύχτα... φῶτα, ζωή... διασκέδαση... πῆστε μου πῆστε μου... ἔχω χάσει κάτι... μὰ τί... Γιατὶ ἡ καρδιά μου εἶναι ματωμένη; γιατί τὰ μάτια μου δακρυσμένα... Εἶμαι ἀρρωστος· μὰ γιατί δὲν μὲ κλείνουν κάπου νὰ γιατρευθῶ;

Τὸ παραθυρὶ μου στεγνό. Κάποια δροσιὰ πρέπει νὰ στάξῃ; Ἐνα δάκρυο μου ρουφιέται ἅπληστα... κι' εἶναι τὸ τρίτο ποὺ στάξῃ.

Ἀγάπη μου... ὄνειρό μου ἐλπίδα μου...

Εἶναι λοιπὸν δυνατό; Ἐχω χάσει τὸν ἴδιο ἑαυτό μου... Κινδυνεύω νὰ χάσω τὰ πάντα... ἄραγε... καὶ θαρτοῦνε μέρες ἀκόμα ποιὸ μουντὲς ποιὸ φριχτές...

Θὰ γυρνᾶω στοὺς δρόμους μονάχος μὲ τὸν ἑαυτό μου καὶ ζητώντας

τὸν ἴδιο μου ἑαυτὸ — Θὰ τὸν ζητῶ σ' ὅ,τι ἔχω χάσει — στὴ νειότη
ποὺ πέρασε, στὴ δόξα ποὺ χάθηκε, στὰ μαῦρα μάλλια ποὺ ἀσπρί-
σανε — ὦ... Δῶσε Θεέ μου νὰ μὴ γίνη τοῦτο. Δῶσε νὰ σταθῇ
ὡς ἐδῶ ἡ ζωὴ μου. Συχωρῶ ὅσους μὲ πίκραναν... συχωρῶ τοὺς
ποὺ κάποιο συμφέρο τοὺς ἔκανε νὰ φερθοῦν παράλογα... καὶ
ὅποιονε ἄλλον μὲ πίκρανε.

Δῶσέ μου Θεέ μου λίγια γαλήνη.

Στάξε μιὰ λίγη δροσιὰ στὸ φλεγόμενο μου στῆθος. Δῶσε νὰ ξε-
χάσω... Δῶσε νὰ σβύσω ὅπως σβύνουνε τ' ἄστρα... ὅπως ἡ
νύχτα... ὅπως τὰ καράβια στὴν ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασσας.

Ἄς ἔρθῃ κάτι νὰ μὲ ρουφήξῃ — ἡ γῆ σου τὸ νερό σου... τὸ
χέρι σου... Κουράσθηκα. Δὲν φταίει κανεὶς : Οἱ ἄνθρωποι. Ζῇ ὁ
καθεὶς τὴ ζωὴ του... Τί φταίνει.

Ἄν κάποια μέρα θυμηθῇς ἀγάπη μου τὸν ἔρωτα μας καὶ τὸν ἀπο-
ζητήση ἡ καρδιά σου ντύσου λευκὰ κι' ἔλα νὰ μὲ βρῇς ἐκεῖ ὅπου
τ' ἀνθρώπινα σωπαίνουν — ἐκεῖ ποὺ βασιλεύῃ ἡ γαλήνη στὴν ἀπε-
ραντωσύνη τῆς σιωπῆς — ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχουνε παρὰ μονάχα —
φῶς — δροσιὰ — τραγοῦδι τοῦ γκιώνη — ἀνοιξη.

Ὅταν ἔρθῃς — ἂν εἶναι νύχτα μὴν πάσης φῶς. Προτίμησε τὸ σκο-
τάδι. Ἔτσι — μὲ τὴν αὐγὴ θὰ μπορέσουμε νὰ διούμε λίγο λίγο νὰ
ξεπροβάλλουν στὸ φῶτα — καὶ ἡ γῆ θὰ χωρίσῃ μπρὸς στὰ μάτια
μας — κομμάτι παράδεισου.

Νάρχονταν ὅλα τὰ πράματα ἔτσι; Λίγο λίγο ἀπὸ κάποιο σκοτάδι
στὸ φῶς;

Λιγότερο θὰ θρηνούσαμε τότε — .

ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΕ

ὦ ἦρτες,
 Νὰ καθήσ' ἐκεῖ στὸ λασπένιο στρῶμα μου.
 Κύττα οἱ ἀράχνες πῶς λέρωσαν τὸ κρινένιο Σου φόρεμα.
 Ἀγαπημένη.
 Τὰ ρόδα μαράθηκαν ἀπ' τὸ σκότος.
 Καὶ δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ σοῦ προσφέρω
 Ἄν σὲ κεράσω μὲ τὸ μαῦρο ποτῆρι μου,
 στὰ χεῖλῃ Σου θὰ πεθάνῃ τὸ γέλιο.
 Ἐξω ἢ ζωὴ φωνάζει τ' ὄνομά Σου.
 Φῦγε, Φῦγε, ἀπ' τὸν τάφο μου
 Δὲν ἔχω τίποτε νὰ Σοῦ προσφέρω.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΜΟΧΘΩ

Ἐπάρχει ἓνα χωριουδάκι ξωτικό. Εἶνε χτισμένο στὸ ρέμα μιᾶς λαγκαδιᾶς.

Στέκεις στὸ ἄλφα του κι' ἔτσι ὥς εἶνε κατηφορικὸ τὸ καμαρώνης δλάκερο.

Τὰ σπίτια του μικρὰ μικρά. Μαυρισμένα ξύλα ἀπτὴ βροχὴ καὶ τὸν καιρὸ. Κι' ἀνάμεσά τους τοῦφες τοῦφες πράσινο.

Κι' ἀκόμη τὴν ἐκκλησίᾳ τὴν ὀρθόδοξη. Τὰ δυὸ τζαμιά, τὴν ἀρμένικη, τὸ νεκροταφίον (τὸ μεγαλύτερο πράσινο κομᾶτι) τὸ γήπεδο.

Ἔτσι τόχης μπρὸς σου σὰν ἀνοιχτὴ καρδιά.

Καὶ βλέπης τὸ πάνε — ἔλα του.

Τὶς κυκλοφορίες του. Τὰ καθέκαστά του.

Πίσω του ἡ πλαγιὰ καταπράσινη τοῦ στέλνῃ πάντα φρέσκο τὸν ἀέρα.

Κ' ἡ λαγκαδιὰ ὑψώνῃ ἓνα λοφάκι, που ἔτσι ὥς τὸ σκιάζῃ δέχνη ἀφωσίωση καὶ πίστη κέρβερου.

Ὡς ἐδῶ ἱστορίσαμε τὸ χωριουδάκι μὲ τὰ σπίτια, τὸ πράσινο καὶ τὸν καθαρό του ἀέρα.

Ἐκεῖ ὥς εἶπαμε στὸ ἄλφα του τὸ ψηλότερο μέρος ἔχει πλῆθος ἐργαστήρια.

Ὅλοι σ' αὐτὰ μοχτούν. Ὀλόκληρες φαμελιές, πατέρες μητέρες καὶ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ.

Ἔτσι μαζὺ μὲ τὸν καθαρόν ἀέρα ἐξασφαλίζουν καὶ τὴ τροφή.

Κι' εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ τοὺς βλέπης.

Ἄναιβαίνουν τὸ πρωῒνὸ μὲ τὰ μαντήλια στὸ χέρι ἀφίνοντας τὴν ἥσυχη μεριά γιὰ νὰ φτάσουν στὴ βιομηχανική.

Κοπέλες δεκαοχτάχρονες που ὁ ἀέρας κι' ἡ καθημερινὴ κίνησις τὶς ἔκανε λυγερὲς κι' ὀρθόστητες. Γριὲς ξεδοντιασμένες. Πατεράδες σοβαροί, πολιτικολόγοι. Νέοι μὲ ὄρεξη καυγά.

Καὶ κάθε κάρτο τῆς ὥρας που περνάει καὶ μιὰ σφυριξιά ἀπὸ κάθε καμινάδα καὶ τὰ βήματα ταχύτερα.

Χωρίζουνε ομάδες, παρέες, συντροφιές γιὰ κάθε ἐργαστήρι.

Ἡ πιότερη φλύαρη καὶ χαρούμενη δρασκελιά ἔνα κιγλίδωμα περνάει ἔνα ντουβάρι μὲ κόκινα τούβλα καὶ χάνετε σ' ἔνα δασάκι.

Στὸ βάθος του χτίρια δυὸ — τρία.

Ἐνα πιὸ βούλιμο τὰ καταπίνει. Τ' ἀφίνει γιὰ λίγη ὥρα καὶ τὰ ξαναγκαλιάζει ὡς τὸ βράδυ ξανά.

Μὲ τέτοια ἐμφάνιση ἐξώτερη ξημεροβραδιάζη.

Καὶ κιλοῦν ἡ μέρες ἀτάραχες καὶ σὰν ξεκούραστες.

Σὰν ὅλο αὐτὸ νὰ εἶνε ἕνας ἄξονας καὶ μὲ τὴ δύναμι λίγων ἀλόγων κι' ἐνὸς λουριοῦ νὰ μὴ χάνη ποτὲ τὴν τροχιά του.

Ἔτσι πρωταντύκρυσσεν καὶ γὼ ὅλ' αὐτὰ ἕνα παχνιασμένο πρωῒνὸ τοῦ Μάη.

Καὶ ρουφήχτηκα ἀπὸ λαίμαργο στόμα τ' ἀργαστηριοῦ.

Στὰ χέρια μου βαστοῦσα σφιχτὰ ἕνα μου χειρόγραφο.

Κάθε τόσο τόσφιγγα σὰν χέρι ἀγαστημένο νὰ πάρω θάρρος.

Τὸ μυαλό μου ἀνίκανο νὰ σκεφθῇ ξεχνιόταν ξόν' ἀπὸ μὰτια μου, που μετροῦσαν διαρκῶς τὰ καρρὲ τοῦ παραθυριοῦ: «Ἐνα — δύο — τρία. Τρία — δύο — ἕνα....

— Θέ μου γιατί λοιπὸν νὰ πέσω ἐδῶ;

Κάτι μ' ἔλεγε πὼς θάφτικα ζοντανός.

Κάτι πὼς ἔπρεπε ν' ἀφίσω ὄνειρα καὶ κάθε πιὸ ψηλὸ καὶ λεπτὸ πίσω, ἔξω ἀπὸ καγγελόφραχτη πόρτα, πίσω ἀπὸ κοκκινότουβλο ντουβάρι.

Λίγοι πέρασαν μῆνες καὶ κατάλαβα πὼς τὰ χτίρια αὐτὰ μέσα κοντοβόραζαν σὰν καζάνια τῆς κόλασης:

Τὸ θυμὸ καὶ τὸ μῖσος τὴν κακία καὶ τὸ φτόνο.

Κι' ὅλο κόχλαζαν, σὰν ὑφαιστειο χωρὶς κρατῆρα κι' ἔδειχναν ἔξω πάντα τὴν καλὴ καὶ χαρούμενὴ τους μεριά.

Ἡ ἄγρια φωνὴ κατακέφαλα βούλωσε τ' ἀφτιά στὸν κάθε γλυκὸ λόγο.

Τὰ συμφεροντίστικα ταξίματα, ἐκμεταλεύτηκαν ἅπμα τὴ νεαρή καρδιά.

Ἀκούραστη, ἀχόρταγη γιὰ δράση γονάτισε μπρὸς στὴ σκληράδα τῆς
παράβλεψης.

Καὶ τὸ μυαλὸ δούλειψε τότε ψυχρὰ καὶ λογικὰ γιὰ τὴν ἀνάγκη.
Χώρισε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν καρδιά σὲ δύο.

Μιὰ γιὰ ἔξω μιὰ γιὰ κεῖ.

Κι' ἔτσι ἢ μιὰ αὐτὴ ὑπαρξὴ ἀναγκάστηκε νὰ Σιαμειυτῇ...

Συνηθισμένος πιά κατρακυλοῦσα τὶς μέρες, τὶς μῆνες, τὰ χρόνια...

Καὶ περνοῦσαν ὅλα αὐτὰ σὰν ἀτάραχα καὶ σὰν ἀκούραστα.

Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἡρεμία ἤρτε νὰ ταράξη ἓνα ψαλίδισμα χελιδονιοῦ,
νὰ κουράσῃ τὴ σκέψη μου ἀκόμη τὸ Μαρτιάτικο χελιδόνισμα.

Ἦρτε γλυκὸ νὰ δώσῃ μήνυμα τῆς ἀνοιξὸς πιά.

Ἐνα μόνε τὸ μπόρεσε.

Ἀνθρώπινα κύλισαν οἱ ἔπειτα μῆνες.

Στάχτη εὐεργετικὴ σκέπασε τὴ λάβρα. Κ' αὐτὴ ἀχνόβραζε — εἶνε
ἀδύνατο πιά νὰ σταθῇ — ἡρεμώτερα.

Ἀλλάξῃ ἀκόμη ἢ Σιαμήτικη ζωὴ.

Πάλαιψε σκληρὰ δὲν τόθελε.

Δὲ θέλησε νὰ μπάσῃ ὅ,τι ἔξω ἀπὸ κοκκινότουβλο ντουβάρι ἄφισε.

Ἦταν ἓνα κομάτι δικό της. Εὐεργετικό.

Μὰ ἡ καρδιά νίκησε.

Τώρα μόνη της πιά παλέβῃ στὰ δύο καὶ ματώνει συχνότερα.

Εἶνε ναί, εἶνε δύσκολο ν' ἀγαπᾷ ἐκεῖ πού μοχτῇς.

Τ' αέρινα βήματα
τῶν κρινένιων ποδιῶν Σου
ταφῆκαν
στοὺς γαλάζιους αἰθέρας
καὶ μόνο
τὴν σιωπὴ τοῦ Ἑρέβους
ματώνουν
τῶν θρήνων μου οἱ λυγμοί....

Τίποτα ἀγνότερο
ἀπ' τὴν πάναγνη Σου μορφὴ
ποὺ καθρεφτίζεται
στὸν Σεπτέμβρη
τὴν θυελλώδικη νύχτα
Ἦταν στὸ βλέμμα Σου
βυθισμένη ἡ Σελήνη.
Εἶχες στὰ μάτια Σου
τὴν εἰκόνα τῶν ἀστρῶν.
Καὶ δὲν ἄκουγα τὴν κρέπινη
μελωδία τοῦ χινοπώρου.
Ἀγαπημένη μου
τώρα
κατάμονος
γυρεύω
στὸ πέλαο τοῦρανοῦ
τὴν χαμένη Σελήνη
ραίνωντας μ' αἷμα
τοὺς δρόμους
τῆς νύχτας.....

Στὸ βλέμμα Σου
ἡ αἱμάτινη δύση
χαιρετοῦσε τὸν ἥλιο
καὶ τὰ σήμαντρα
κλαίγανε
τὸν χαμὸ τῆς Ἑσπέρας.
Ἄκουγες
τὴν τρικυμία
τῆς νύχτας
καὶ μοιάζαν
τὰ μάτια Σου
Δυὸ κοῦνες τῶν θρηήνων
Δυὸ τάφοι τῶν κρίνων
Θλιμμένη τὰ δειλινὰ
στὴν παραλία περίμενες
μὰ δὲν φθάναν οἱ ἄνοιξες
καὶ δὲν φεύγανε
τὰ μουντὰ χινοπῶρα.

.

Σύναξα απόψε
τὰ μαῦρα
ρόδα τοῦ κήπου Σου
γιὰ νὰ στολίσω
τὸ στοιχειωμένο μου δῶμα
"Α θάρθουν ταῖδόνια
μαζί νὰ θρηνήσουμε.
Οἱ βουές
θὰ βυθιστοῦνε στὴν Σιγὴ
Οἱ δείχτες
θὰ σταματήσουνε στὸ Μηδὲν
Καὶ μόνο
τάπαίσια κοράκια
μὲ τὴν στριγλὴ τους φωνή
θὰ κράξουν — Τετέλεσθαι.....

ΑΝΘΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΚΤΟΣ

Πορεύτηκα στη νύχτα ζητώντας την ήδονή του εφήμερου... Ξεμονάχιασα σε δρόμους αβγαλιούς σε μονοπάτια στεῖρα... Κτύπησα και δὲ μ' ἀνοιξαν... Καὶ δὲ ζητοῦσα τίποτα ἄλλο. Μιὰ ἀκροῦλα σε μιὰ κάμαρη νὰ ξαποσιάσω. Νὰ ρίξω τ' ὄργιο μου κορμὶ στὸ ξύλο πάνω καὶ νὰ κοιμηθῶ... νὰ κοιμηθῶ... κι' ἄς ἦταν πιά νὰ μὴ ξυπνήσω...

Ὅσοιτε θὰ μπορεῖ νὰ περπατᾷ κανεὶς σ' ἄσωτους δρόμους μ' ἓνα λιγούλικο θαμπὸ φῶς στὰ χέρια του καὶ μὲ τὴ σκέψη μουντή... Τὸ ὄργωμα τῆς γῆς ποτὲ δὲ θὰ τελειώσει; Δὲ θὰ τελειώσει ποτὲ ἡ προσπάθειά μας; Πάντα μπρός μας κι' ἓνα κοράκι καινούργιο θὰ προβάλλει καὶ πάντα ποιὸ κεῖ κάποιο ἀπομεινάρι ψοφίμου θὰ μαρτυρῇ τὸ πέρασμα του; Πάντα ἓνα κοράκι βραχνὸ μὲ τὴ βραχνή του φωνή.

Εἶπα ἓνα μπορεῖ νᾶναι καὶ δυὸ καὶ τρία καὶ πολλά. Ἐνα γύρω κοράκια νὰ μᾶς ζώσουν νὰ μᾶς πνίξουν...

Ἐμεῖς ἀγάπη μου πορεία στὴ νύχτα καὶ ὅλο γιὰ μπρός.

Πόσο ὁ Θεὸς φρόντισε γιὰ τὸν ἄνθρωπο φτάνει μονάχα ἡ ἀγάπη νὰ τὸ δείξη. Δὲν εἶναι λίγο πράγμα! Μέσ' τὴν πορεία τὴν ἄσωτη

νᾶχης πάντα στὸ πλευρό σου κάποιον... Κι' ἄς εἶναι ἄραχλη καὶ μίξερη ἢ βίωση σου. Κι' ἄς σὲ ζώνουν κοράκια. Πάντα ἡ καρδιά σου θάχῃ κάπου ν' ἀκουμπήσῃ. Πάντα ἀπ' τῇ θάλασσᾳ φτάνει δροσερὸ τάγεράκι τῆς νύχτας συντροφιά σου.

Ἔτσι δόθηκε τάνθρώπου νὰ κυνηγάει μέσ' τῇ νύχτᾳ τὸν ἴδιο του ἑαυτὸ καὶ νὰ μὴν τὸν βρίσκει... Πάντα μεσ' τῇ ψυχῇ τ' ἀθρώπου νὰ κατασιαλάξῃ ἢ πίκρα τοῦ κορμιοῦ π' ἀνήμερο κουρασμένο δεινοπαθημένο ζητεῖ μεσ' τῇ νύχτᾳ νὰ βρῇ ἕνα κρεβάτι ν' ἀπλώσῃ — νὰ ξαποσιάξῃ — νὰ ἡσυχάσῃ — νὰ τεντωθῇ καὶ νὰ τριῖουν τὰ σίδερα... ν' ἀπλώσῃ τὰ χέρια καὶ ν' ἀγκαλιάσῃ τὰ σίδερα ἔτσι σὲ προσπάθεια νὰ τὰ λιγῇσῃ. Ἔ καὶ νὰ τοῦ δίνονταν τέτοια χάρη. Νὰ λιγοῦσε μιὰ νύχτα ὅλα τὰ σίδερα ποὺ τὸν ζώνουν — Νὰ λιγοῦσε νὰ τᾶσπανε νὰ τὰ θρυμμάτιζε ὅλα. — Κάτω ἀπ' τὰ χέρια του καὶ με τὸν ἰδρωτα του νὰ σπάναν τὰ δεσμά... Θεέ μου... θὰ ποιάψουμε ποτὲ ἕνα τέτοιο μεγαλεῖο.

Καὶ τότε τί θὰ γίνουνε ὅλοι αὐτοὶ ποὺ δὲν πήρανε νύχτα τοῦ δάσους τὸ δρόμο ν' ἀφουγκραστοῦν τῇ φωνῇ Σου ἐκεῖ ὅπου ζῆς. Τί θὰ γίνουνε ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μονάχα ὡφελὴ τῆς ζωῆς τοὺς συντρέχει καὶ τίποτα ἄλλο.

Νεκρὸς ἀπὸ μέρες — κι' ὁμως ἀκόμα ὑπάρχω καὶ ζῶ. Ὅλοι τους ἔχουν πεθάνει. Ἡ Νόνα κι' αὐτὴ βαριασθενεῖ. Ἐκεῖνος χρόνια καὶ χρόνια ἔχει φύγει... Λές κι' ἄλλο δὲν εἶχε νὰ κάνει. Συνέλαβε τὴ ζωὴ σὲ μιὰ του ματιὰ καὶ εἶπε Ὁ Κάλλιο νὰ φύγουμε καὶ ἔφυγε. Γοργοτάξειδος πάντα γιὰ πάντα — Τώρα κάθε βράδυ μετράει τ' ἄστρα καὶ λογιῖται πῶς ἡ ζωὴ. Ἔ δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο σπουδαῖο πράμα — ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ὅπως καὶ τὸ ζῶο ὑπόκειται ἀπὸ θάνατο — Τότε γιατί τάχα νὰ περνοῦμε τὸν καιρὸ μας ἄσκοπα καὶ νὰ καταναλίσκομε τὰ χρόνια μας σ' ὅ,τι δὲν εἶναι παρὰ μονάχα σημερινό;

Ἀγάπη μου. — Δὲ τελειώνει τῆς νύχτας ὁ δρόμος. Κι' οὔτε ὁ νύκτιος πόθος ἔχει σωμό. Κι' οὔτε τὸ δάκρυο θὰ στηρεύσῃ στὰ μάτια μας. — Ἄν καρτεροῦμε στὴ νύχτᾳ τὸν ἐρχομὸ κάποιου — ἂν ζητοῦμε μὲ τὰ μάτια ξυπνὰ τὴν σύλληψη τὸν νειρου εἶναι γιὰτι περιμένουμε πάντα ἀπὸ ὦρα σ' ὦρα ν' ἀκουστῇ μέσ τῇ νύκτιᾳ οἰγὴ ἢ φωνὴ τοῦ δικοῦ μας τοῦ τραίνου. — Νὰ σχίσῃ τὸν ἀγέρα νὰ ῥθῇ στ' αὐτὴ μας μυστικὴ ἀντίλαλιὰ — θεῖκὸ δῶρο — τοῦ λυτρωσμοῦ ἢ εἰδηση. Ἀδύνατο νὰ μὴν ἔρθῃ — φτάνει νὰ μᾶς εὑρῇ ξυπνοὺς ἀλλοιώτικα μπορεῖ νὰ προσπεράσῃ καὶ νὰ μὴ τόχουμε κἂν νοιώσῃ.

Γιὰ σκέψου; Τὸ φαντάσθηκες αὐτὸ ποτέ σου; Θάρθη — κι' ἂν μᾶς
βρῇ ξύπνιους — Θὰ μᾶς δοθῇ νὰ λεγόμεστε ζωντανοὶ κι' ὄχι
πεθαμένοι ἀφοῦ κρατιούμεστε στὰ πόδια — Μὰ ὥς ποῦ νάρθη
ἂς πάρουμε ἀγάπη μου σᾶν δυὸ παιδιὰ τῶναιρου νὰ ζήσουμε τίς
στιγμές μας ποὺ πάντα τίς μετράει τὸ κάποιο ρολόγι τοῦ τοίχου.

Ὁ κάκτος ἀνθισμένος — εἴκοσι ὄλα λουλούδια στ' ἀγκαθερά του
κοτσάνια — τὰ τόσα μας χρόνια. Κι' ὄλο ζωὴ — ἥλιος καὶ χάρη.

Ἔλα — φέρε τὸ φυτὸ νὰ τὸ βάλουμε ποιο κοντὰ στὸ τραπέζι
πάνω μὴ σοῦ φύγει ἀπ' τὰ χέρια καὶ σπάσει.

Μεσ' τοῦ κάκτου τ' ὀλάνθιστου τὴ θεωριὰ τὴ μορφὴ σου χωρίζω
ἀγάπη μου.

Κι' εἶναι τόσο ἀγνή — δροσερὴ ἀπαλή.

Καὶ γιὰ σκέψου — Τὰ κοτσάνια του εἶναι ὄλο ἀγκάθια.

B. BENETHS

ΑΛΙΤΙΚΟ

Ἄδικο φίλε ἄδικο σπαταλίσαι τὴν νεότη
μὲς σῶνεια χιμαιρικὰ τὴν Λύτρωση ζητῶντας.

Ἄδικο φίλε ἄδικο τὴν παιδική μου ἀγάπη
Ἀναζητῶ, τοῦ ἄπειρου τὰ χάη ἐρευνῶντας.

Θὰ φύγω φίλε θὰ χαθῶ σᾶγνωστες πολιτείες
κουράστηκα κουράστηκα ὦ πιά νὰ περιμένω.

Θὰ φύγω καὶ θὰ κλάψουνε κάποιες ὠχρὲς κυρίες
ποῦ ὅλο κάποιο προσμένουνε τὸ ποῦ δὲ φθάνει τραῖνο.

Ἄδικη μοῖρα ἄδικη τίποτα ὅλα ψέμμα
Φίλε θὰ διασκεδάσουμε, στὸ γυαλινὸ μας βλέμμα
ὅταν θὰ καθρεφτίζονται βαθειὰ τὰ περασμένα,
ποῦ ἢ σφαῖρα στὸ κεφάλι μας δὲν πῆγε στὰ χαμένα.

ΖΗΤΩΝΤΑΣ...

Σάν τόχης κάτι οὔτε τὸ σκέπτεσε καὶ γυρεύεις ὅλο καινούργια
Μὰ σάν τὸ πάρης ἀπόφαση νὰ τὸ χωριστῆς πιά, πειράζεσε λίγο.
Πικραίνεσε.

Στὴν ἀρχὴ ἀνασαινῆς βαθειά, λυτρωμένος : ὦχ ! γλύτωσα . . .
Κι' ὅμως κάτι σὰ νάσπασε μέσα σου. Μιὰ λεπτὴ ἵνα πὺν στάζη
θαρῆς λύπη.

Θαρῆς ἀκόμη πὺς κάποιος σούχει κόψει τὸ λαιμὸ πὺν στεκότανε
ντούρικος.

Κι' ἡ φλέβες σου τότες ὅλες μαζύ, ξέρασαν τὸ γαλάζιο πιά αἷμα.
Καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ ξανάρτες στὸ ἴδιο σκαλὶ μὲ τὸ κάτι. Σοῦ εἶναι
ἀδιάφορο.

. . . Λεύτερος τώρα πιά ἀπτόν παλιό του δεσμὸ ὁ Ζάχος βάδιζε μὲ
βῆμα γοργό. Ὁ γιακῶς σηκωμένος ὡς τὴ ρίζα τοῦ μαλιοῦ. Τὸ
καπέλο κατεβασμένο πολὺ στὰ μάτια.

« Μ' ἀρέσει, ἔλεγε ὁ Ζάχος πάντα, νὰ βλέπω καὶ νὰ μὴ μὲ βλέπουν » .

Κι' ἡ ἀλεγρία του αὐξήθηκε ἀκόμη σάν ἔφτασε στὴ μεγάλη πλατεία.
Τὰ μεγάφωνα ξεχίνανε ἓνα θορυβώδικο σκοπὸ. Ἀπ' ἐκείνους πὺν
παίζουν τὰ κοσμικὰ κέντρα μὲ μαύρους τζαζ-μπαντίστες.

Ὡς τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὰ θαυμάζη αὐτά. Γιατὶ κι' αὐτὴ
τὰ θαύμαζε.

Νὰ τὰ χορεύουν. Καὶ νὰ κλείνουνε τ' αὐτιά τους στὸ κάθε πιὸ βαθύ.
Ήταν ἓνας κόσμος σχολαστικὸς κι' ἀνούσιος ἢ κλασικὴ μουσικὴ.
Κι' ἡ ποίηση βλακεία.

Μὰ ὁ Ζάχος εὐχαριστιότανε μ' αὐτό. Ήθελε κι' ἔλπιζε μὲ τὸν καιρὸ
νὰ κατωρθώσῃ νὰ δώσῃ στὸ κάτι ψυχὴ δικιά του.

Νὰ μορφώσῃ ν' ἀναπτύξῃ. Καὶ τότες ἔλπιζε νὰ δρέψῃ τοὺς καρ-
πούς του, ὥρμους πιά.

Καὶ χάθηκε ὁ κόπος του σὰν ἓνα κελάδημα πουλιού στὴ μανία
τ' αἴρα. Σὰ μιὰ σταγόνα νέκταρ σ' ἓνα ποτήρι φαρμάκι.

Καὶ τώρα ὕστερ' ἀπὸ λίγια λύπη, λογιζετε λευτερός ὁ Ζάχος.

Ἀνακατεύετε στὸ πλῆθος γυρεύει ἄλλο, ζητάη νέο ἔρωτα.

Γιατὶ χωρὶς αὐτὸν δὲν μπορῇ νὰ ζῇ.

Καὶ νόμισε πὼς τὸν βρῆκε στὰ μεγάλα μαῦρα μάτια, στὸ ψηλὸ
μέτωπο, καὶ στὴ λυγερὴ κορμοστασιά μιᾶς π' ἔμαζε Μεξικάνα.

Καὶ τὴ φώναζε Μεξικάνα. Κι' ἀλήθεια ἤξερε καὶ τοῦλεγε ἱστορίες
γιὰ κάου-μποῖς. Γιὰ μαστίγια καὶ πιστόλες. Τὸν ἀκουγε μαγεμένη
νὰ τῆς ἀπαγγέλλει στίχους. Καὶ τῆς μιλοῦσε γιὰ τ' ὁμορφα βιβλία,
κι' αὐτὴ ὅλο κ' ἤξερε νὰ πῇ κάτι.

Περνοῦσαν ἀκόμη μαζὺ ὥρες γλυκῆς κι' εὐχάριστης στὴ μικρὴ τῇ
φωλιά τους.

Κάθονταν αὐτὸς σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πολυθρόνες. Κι' αὐτὴ ἤθελε νάνε
πάντα στὰ πόδια του. Ἔτσι ἤθελε. Νὰ εἶνε οἱ ὁροὶ ἀντιστρεφόμενοι
Τὸν ἀγκάλιαζε τὰ πόδια, ξέχινε τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά κι' ἔγερνε στὰ
γόνατά του.

Πολλὰ ἀπογεύματα πέρασαν ἔτσι γλυκά.

Ὡς που ἔφταξε καὶ τὸ τελευταῖο. Ήτανε τὸ πιότερο παθιάρικο.

Ὁ ἔρωτας χόχλαζε καὶ στοὺς δυό. Τὰ μάγουλά τους πυρόσανε. Τὰ
μάτια τους γέμισαν αἷμα:

Ἐπλεξε αὐτὴ τὰ χέρια σ' αὐτοῦ τὸ λαιμὸ κι' εἶπε.

— Ἀγαπημένε καμιὰ-καμιὰ δὲ σ' ἀγάπησε τόσο.

Καὶ κυλίστηκαν τότε κι' οἱ δυὸ στὸ πάτωμα. Τὸ λεπτὸ μετᾶξιν
φόρεμα ἀνέβηκε στὸ λαιμὸ.

Τὸν παρθενικὸ καρπὸ τῆς, π' ἔλπιζε νὰ δρέψῃ ὁ Ζάχος τὸν εἶχε
ἄλλος κλεμένο προθήτερά ἀπ' αὐτόν.

— Γιατὶ δὲ μοῦ τόπες; τὴ ρώτησε.

— Μὰ τί βγαίνει ἐσὺ ἓνας ἀνώτερος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ
λογαριάζῃς τέτοια πράγματα.

Βρόντησε τὴν πόρτα πίσω του καὶ χάθηκε.

Τ' αὐτιά του βούϊζαν, σὰ νὰ φυσοῦσε σίφουνες.

Τὰ μηνήγγια του κροτοῦσαν σὰν χίλιοι ἀράπηδες βροντοῦσαν ταμποῦρα.

Λογύριζε ὅλο τ' ἀπόγευμα. Βρέθηκε σὲ μιὰ γέφυρα. Κάτω περνοῦσαν τὸ χειμῶνα νερὰ βροχῆς. Ἔκανε νὰ πέση. Τὸ μετάνιωσε. Καὶ χύθηκε πάλι νὰ περπατῇ στοὺς δρόμους. Κατέβασε τὸ καπέλο ἀκόμα στὰ μάτια του.

Σὰν πέρασε ἀπὲς μεγάλη πλατεῖα τὰ μεγάφωνα σκορποῦσαν μιὰ ραψωδία ποὺ τοῦ γέμιζε τ' αὐτιά. Κι' ἔλεγε θαρῆς « Μόνο δεκάξη χρόνων, μόνο δεκάξη ».

Τώρα παραπατοῦσε. Σκόνταψε σὲ μιὰ πού φύλαγε κάτω ἀπὸ ρωλόϊ.
— Γαῖδοῦρι τοῦ πέταξε.

— Καὶ δὲν εἶμαι ; Μὰ γιατί νᾶμε ; Εἶναι κρῖμα τὸ νὰ θέλῃς νὰ βρῇς μιὰ γυναῖκα ; Πραγματικὰ γυναῖκα ;

Μιὰ ξανθόμαλλη πέρασε, μιὰ ροῦσα. Τοῦ γέλασε τρυφερά Συνῆλθε. Δὲ χάθηκε ὁ κόσμος.

« Λὲς νὰ βρῶ μ' αὐτὴν τὴν εὐτυχία ποὺ γυρεύω ;

Ναὶ λοιπὸν εὐτυχία εἶναι ἡ προσμονὴ της. Κι' ὁ Ζάχος κοιμήθηκε ἤσυχα καὶ πάλι τὸ βράδυ αὐτό.

Γενάρης 1939.

ΖΗΣΗΣ ΓΕΡΑΣΗΣ

Λατρευτή,
μὲ τὴν λάσπη τοῦ τάφου μου μὴν θέλεις,
νὰ λερώσης τὴν πορφύρα Σου.

Πέθανε πιά ἡ ἀνοιξι
κα' εἶν ἄρρωστο τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.
Δὲς μόνο μαῦρα κρίνα στολίζουνε
τὴν στοιχειωμένη νειότη μου.
Τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς ἐδῶ
σὰν μοιρόλογο ἀντηχάει.
Φῦγε πριγκήπισα τῆς χαρᾶς.
Θὰ λερώσης τὴν πορφύρα Σου
μὲ τὴν λάσπη τοῦ τάφου μου
Φῦγε, Φῦγε, ἀγαπημένη...

SISMALOGIC
MEGALOPOLIS

ΗΡΘΑΝ

Ἦρθε θανάσιμα ἡ ἀνία
Νὰ μὲ ματώσῃ τὴν ψυχὴ
μὲ χειμωνιάτικη μανία
τὴν ἀνοιξιάτικη ἐποχὴ.

Ἦρθαν ἡ Πλῆξι κ' ἡ ὀδύνη
νὰ μὲ κρατήσουν συντροφιά.
στὴν ρόδινη χύσαν κλίνη,
τὴν κρέπινή τους συνεφιά.

Ἦρθαν μώχρόφυλλα νὰ ράνουν
τὴν πεθισμένη μου ψυχὴ
Θαρεῖς ποὺ φέρετρο μοῦ φτιάχνουν
κί' εἰν' ἀνοιξιάτικη ἐποχὴ.

Β. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

SISMAROG
MEGARI

ΑΡΓΙΣΑΜΕ ΦΙΛΕ

Τὸ μεθυσμένο πλοῖο, ἔξω ἀπ' τὸν κόσμον
φίλε προσμένει νὰ μᾶς πάει.

Τὴν παραλία ἢ Ροῦλα, δακρυσμένη
κύπτατη ἀποχαιρετάει.

Θὰ πλέμε στὸ χρυσόφωτο τοῦ ἡλίου
Μὲ δύσης ρόδα θὰ μεθοῦμε.

Νεραΐδες φαντάσματα καὶ κρῖνα
καὶ τὴν σελήνη θὲ νὰ πιοῦμε.

Θὰ φθάσουμε στὴν χῶρα τὴν Μυθένια
Καρδιά γι' ἀγάπη στοὺς ἀθρώπους

Θὰ φέρουμε, καὶ πάλι θὰ ριχτοῦμε
Ἐξω ἀπὸ χῶρες, χρόνο, τόπους.

ΦΙΛΕ ΣΕ ΠΡΟΔΩΣΑ

Πρωϊνὸ τοῦ Σεπτέβρη — Ὡ τὸ νησί μας θαπλώνεται ὀλογύρα
γιοματο χρώματα, δροσάτη σιγαλιά... καὶ θάμαστε οἱ δυό μας
στὴν κορφὴ τοῦ ἐκεῖ στὴν ψηλὴ τοῦ κορφὴ ἀπ' ὅπου ἡ θάλασσα μπρὸς
μας θὰ προβάλῃ νύφη ξωτικιὰ ντυμένη τὴν φορεσιὰ τῆς αἰώνιας
γαλήνης.

Φίλε, σὰ πάντα θὰ παραστέκης στὸ πλάϊ μου σιωπηλός.

Σὰ πάντα θὰ μὲ κυττάζης στὰ μάτια μὲ τὰ ἀνοιχτά σου μπλὲ
μάτια ποὺ θυμίζουν γαλάζιο καὶ φυγή.

Φίλε — θάσαι μονάχος.

Φίλε —

Ὡ κι' ἡ ἐρωτικὴ μελωδικὴ σου ψυχὴ — ἡ ψυχὴ ὄνειρο — θὰ
γεύεται κεῖ στὴ κορφὴ τὴν καθὲ μιὰ ὠμορφιά τῆς πασίχαρης φύσης
— τοῦ δένδρου τὴν ὠμορφιά τὴν ὠμορφιά τοῦ πράσινου τὴν
ὠμορφιά τοῦ γαλάζιου αὐτὴν Σου τὴν ἴδια τὴν δικιά σου ὠμορφιά.
Τὴν ὠμορφιά τῶν σβυσμένων Σου ματιῶν — τὴν ὠμορφιά τοῦ
μπλέ σου κοστουμιοῦ — τὴν ὠμορφιά ποὺ διαγράφει τ' ἀνάστημά
σου ὅλο.

Ὡς ποὺ θαρθῇ τὸ δειλινό... καὶ τότε...

Ὡ τὸ νησί μας πάλι γαλήνιο στὰ πόδια Σου μπρὸς, κρῖνα τὰ παιχ-
νιδιάσματα μπρὸς Σου τῆς θάλασσας.

Φίλε —

Θὰ μείνουμε κι' ἄλλο ἐδῶ ;

Ὡ διὲς τὰ καράβια ποὺ φεύγουν — ὥς πότε θὰ μπορέσουμε νὰ
νὰ ἀνεχόμαστε τὴν καθημερινή μας τὴν ἴδια βίωση —

Σήκω στίς ἑξὶ γύρνα στίς δέκα.

Φίλε...

Μᾶς πλάκωσε νύχτα — Τὸ νησί μας πόσο φαντάζει — ὁπάλι —
στὸ κρύφιο σκοτάδι — Ἡ ψυχὴ σου ὁμοία ἔτσι φαντάζει — ἀνέ-
μεσα σ' ἄλλες ψυχές — Δὲν ἔχεις πάθος νὰ σοῦ βαραίνει τὰ στή-
θεια καὶ εἶσαι τόσο γαλήνιος τόσο γαλήνιος ὅσο νὰ σὲ φοβᾶμαι!
Φίλε...

Γιατὶ κυττάζης τάστρα ποὺ σβύνουν... γιατί κυττάζης τὸ κῆμα
ποὺ φεύγει — τί ζητᾷς ἀπὸ μικρὸ μυρμήγκι ποὺ γλύφει τὰ πόδια
Σου... φίλε... φίλε...

Στοχάσου πῶς πέρα ἀπὸ δῶ καὶ λίγο ποιὸ κάτω ὑπάρχει μιὰ κά-
ποια πολιτεία.

Ὑπάρχουν ταβερνοῦλες ὅπου μεθᾶνε οἱ ὅποιοι μποροῦν νὰ τὸ
κάνουν... Ὑπάρχει τὸ κρασί τῆς λήθης ἀκέραιο καὶ προσφέρεται
τέτοιο σ' ὅσους τὸ θένε.

Ἡ τάχα καὶ δὲ τὸ γνωρίζεις αὐτό.

Νὰ ποὺ ὕστερα ἀπ' τὴ νύχτα ὅλα ἀλλάζουν. Ὅλα.

Τὸ νησί μας τώρα κοιμᾶται.

.....

Ἐφυγες φίλε ἔφυγες πάλι κι' ἀπόψε.

Σ' εἶδα νὰ κατεβαίνης καὶ μέτρησα τὸν ἴσκιό Σου πάνω στὸ χῶμα
μεγαλόπρεπο. Ὡ ἦτανε δύση — θάλεγα πῶς μὲ τ' ἀργό Σου βῆμα
τὸ ρυθμιμένο προσπαθοῦσες νὰ συλλάβῃς τὸ νόημα τῆς, νὰ
πιῆς τίς ψυχές τῶν ἀγγέλων σ' ἓνα Σου πλέρηο μεθύσι — φαντα-
σίας καὶ στόχασης.

Φίλε,

Σ' εἶδα νὰ φεύγῃς κι' ἀπόψε.

Θὰ ξαναγίνη πρωί.

Θὰ δοθῇ νὰ ξαναδοῦνε τὰ μάτια μου τὴ γαλήνια σου μορφὴ —
φίλε — στήν ψηλὴ τὴν κορφὴ τοῦ νησιοῦ μας.

Φίλε.

Τόξαιρα πῶς κλές — ποτὲ καὶ σὲ τέτοιο βαθμό.

Τόξαιρα πῶς πονεῖς :

Ναὶ μοῦ τόπες ;

Ἐνα μικρούλικο ἦλθε καὶ σοῦ ζήτησε δουλειά — καὶ μιὰ φτωχὴ
μητεροῦλα σὲ μίλησε γιὰ τὴν μιζέρια τοὺς τόσο ποὺ δακρύσαν τὰ
μπλέ σου μάτια καὶ ντύθηκαν τὸ ντύμα τῆς ὑπερλαμπρῆς Σου
καλωσύνης ντύμα ποὺ λίγοι τῶχουν στὴ ζωὴ ἀπολάψει.

Φίλε...

Γνώρισα τούς άλλους.

Μπρὸς στή μηχανή χρόνια καὶ χρόνια ὁ ἐργάτης πελεκάει τὸ ξύλο.
Κι' ὁ ἄλλος προσθέτει μιὰ βίδα κι' ἀφαιρεῖ στὸ κομμάτι τοῦ
σίδηρου ποὺ τοῦ στέλνει τὸ βαγόνι ποὺ λέγεται — Ταξινόμηση
ἐργασίας.

Γιόμισε ἡ ψυχὴ μας ἀπ' τὰ τέτοια. Γιόμισε φίλε.

Εἶνε ὡμορφο νᾶσαι ἐργάτης τοῦ ψωμιοῦ.

Τοῦ ψωμιοῦ Σου.

Τοῦ ψωμιοῦ τῶν δικῶν Σου.

Τοῦ ψωμιοῦ τῶν ἄλλων.

Φίλε...

Ἡ παιδοῦλα ποὺ δένει φιόγκους ἢ ἄλλη ποὺ κάνει πακέτα ἢ ἐκεῖνη
ποιὸ ἐκεῖ δὲν ἔχει μάτια νὰ διῇ τὴ δύση τοῦ ἡλίου — οὔτε μάτια
γιὰ νὰ ἀπολάψῃ τὴ γαλήνη τοῦ δικοῦ μας νησιοῦ...

Κι' ὁμως εἶναι τόσα δὰ κοριτσάκια.

Φίλε,

Πονῶ...

Ἡ ψυχὴ μου γιόμισε...

Ὑποφέρω...

Πόνεσα... τὸν ἄνθρωπο.

Δὲ βαστῶ...

— Οἱ ἄνθρωποι χάσανε φίλε τὸ δρόμο τους... Χάσανε... χάσαμε
φίλε τὸ δρόμο μας. Χάσαμε...

Ἐκεῖνο ποὺ ἦταν ἀπόλαψη μᾶς κουράζῃ τὰ τώρα.

Φίλε μου...

Πότε θὰ νοιώσουμε τὴν αἶγλη τῆς φύσης νὰ μᾶς γυμνώνει ἀπ' τὰ
πάθη...

Πότε θὰ γονατίσουμε πλάϊ στ' ἀρρωστημένο παιδί τοῦ δρόμου νὰ
τοῦ ποῦμε ἓνα παρήγορο λόγο...

Πότε... πότε...

Ἔτσι γιὰ καλὰ λές — ὅσο κι' ἀναπάντεχο ἦτανε — νὰ φώλιασε
κεῖ ἄντικρυ μας τοῦ Πόε τὸ κοράκι:

... Ποτὲ πιά...

Φίλε —

Ἡ νύχτα εἶναι γιομάτη σιωπὴ. Ὅλα σωμαίνου. Μονάχα κάπου
κάπου ἡ φωνὴ τοῦ κορακιοῦ ποὺ θρονιάστηκε ἄντικρυ μας ἀποκρου-
στικὸ μήνυμα κακιᾶς ὥρας — στέλνει τὴ θλιβερὴ του κάποια
φράση: — Ποτὲ πιά —

Ἔτσι λοιπὸν φίλε θὰ διοῦμε νὰ γκρεμίζεται τὸ ὄνειρο νὰ σβύνη ἡ ἐλπίδα... νὰ πεθαίνουμε — ὅσο ἀκόμα εἴμαστε ζωντανοί.

Θὰ σ' ἀκολουθήσω νὰ φύγουμε. Θέλης...

Μὰ ὄχι.

Ὅσο ἀκόμα κάτω στὸ πέλαγο ἀράζουν καράβια κι' ὅσο ἀκόμα μποροῦμε νὰ βάλουμε πάνω σ' ἓνα καίκι ἓνα ἄσπρο πανί γιὰ ξεκί-
νημα ἄς σταθοῦμε φίλε —

Ἄς σταθοῦμε...

Πάντα ἄς ἔχουμε τὸ νοῦ μας σὲ κάποιο ἀπόμακρο λιμάνι... μὰ ἄς μὴ ξεκινᾶμε ποτὲ γιὰ τὰ κεῖ.

Ὅλο καὶ κάτι θάχουμε νὰ δώση. Κάτι κάτι φίλε ποὺ δὲ τὸ φαντά-
ζεσαι κἄν.

Ἔτσι σ' ἔχω προδώσει. Σ' ἔχω προδώσει.

Φίλε μου.

Ἔχε γιὰ πάντα στὴ βιώση Σου συντροφία, τῆς κάποιας Σου Φυγῆς
τὸ νότισμα.

Μά — Φίλε — μὴ φύγης μὴ φύγης... Ποιὲ πιά..

BASARABIA.

Μιά δύση που χουσίζη. Δυὸ κόκινα χεῖλια που μισανοίγουν στ' ὄνομά σου · Κώστα... Τρία χαριτωμένα μπουκλιὰ που σου κάνουν νόημα :
— Καληνύχτα αὔριο σὲ περιμένουμε...

— Θέ μου Ἐοὺ ξέρης πόσο ἡ νύχτα αὐτὴ θάνε καλή.

Σκουντουφληχτά, παραπατώντας ξέφυγα τὸν πυχτὸ κόσμο, τὴ μερμηγκιὰ τῆς Γέφυρας.

Πάνω στὰ ἡλιόφτιαχτα ἀστέρια τῆς θάλασσας περπατῶ.

Ρυθμὸς τυρολέζικου βάλες μὲ λικνίζει. Καὶ ἴσκιος παχὺς αἰωνόβιου πλάτανου μὲ σκεπάζει τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων.

Ὅλοι εἶνε καλοί. Ὅλοι θάνε εὐτυχισμένοι.

Ἐνα πλοῖο που σαλπάρει «Basarabia part 1e... pour...»

Basarabia· Φεύγει βαρὺ βαρὺ καὶ ἥσυχο.

Παίρνει μαζὺ κοπέλες χαρούμενες καὶ νέους εὐχάριστους.

Δὲ μπορεῖ νὰ εἶμε κι' ἐγὼ μέσα.

Τὰ πόδια μου αἰσιτάνουντε πόνο στὴ σκληρὴ τῆς πέτρας ἀντίσταση.

Μιά βοδάμαξα χωρὶς βόδια. Δυὸ γυναῖκες ζευγμένες στὸ ζυγὸ μὲ σαλβάρια τὴ σέρνουν καὶ οἱ ἄντρες βοηθοῦν.

Basarabia part...

Ἡ ὥρα τῆς βάρδιας τελείωσε. Ἐνας ξιφούλκησε. Ἡ λόγζη ἔγινε ἐφ' ὅπλου τὸ ἄλλο ἔμεινε σκέτο. Ἐνας ἔφυγε. Ὁ ἄλλος ἔμεινε ξερός κι' ἀκούνητος μὲ τὴ ράχη στὴ δύση.

— Γύρνα τοῦ ἡλίου νὰ δῆς τὸ μεγαλεῖο. Τὰ χρυσὰ τοῦ Σκούταρι τζάμια.

Δὲν ἔχει καμιὰ πολιτεία σπίτια μὲ τὸ γυαλὶ ἀπὸ χρυσάφι ἀτόφιο.

— Γύρνα τὸ πανάκι νὰ δῆς που σ' αἶμα ἔχει βαφτεῖ.

«Φοβάτε τὴ νύχτα καὶ τρέχει κατ' ἀπτήν ὑστερη ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου

νὰ βρεθῇ. Εἶνε, λέει σκοτινὴ καὶ προδότρα γελᾷ τὴ ματιὰ καὶ τὸ νοῦ. Πλανεύτρα!»

Μὰ τί λέγω! Τὶ μὲ νοιάζουν τὰ γύρω;

Ἐφησέ με τ' ἀκροδάκτυλα, τίς ρόγες των δακτύλων νὰ φιλήσω. Που ἔτσι ὡς ἦταν στὸν ὦμο ριχμένα σχηματίζουν μὰ τεθλασμένη μὲ τὸ μικρὸ δαχτυλάκι πιὸ ἔξω.

Τὰ μισάνοιχτα χεῖλη. Τὰ ὀλόκλειστα μάτια. Τὰ μαλιὰ ἓνα γύρω ὅλο μποῦκλες. Κι' ὁ λαιμὸς τεντωμένος μὲ τὸ κεφάλι πιὸ πίσω.

Ἦσυχα ἀνοίγει τὸ λευκὸ καὶ ὠραῖο μου πλοῖο. Θὰ φτάσῃ τὸ δικό σου. Ἡ λαχτάρα του νάμε μέσα σ' αὐτὸ θὰ ζηνίση στ' ἄφτί σου.

Ἄναιβαίνω μόνος. Κανεῖς δὲν εἶνε καλός. Λίγοι εἶνε εὐτυχισμένοι.

Ἕνας ἀλήτης ξεψυρρίζετε στὸ βάθος μιᾶς λακουῖβας.

Καὶ τὸ πλοιάρι σου ἀπομακρύνετε, χάνετε. Καὶ θάρτη τὸ ἄλλο νὰ σὲ φτάξῃ. Ἔχει μέσα λεβέντες χαρούμενους, κοπέλες γαλαστές.

Ἐγὼ δὲ μπορεῖ νάμε μέσα. Τοῦδωσα τὴ λαχτάρα μου νὰ σὲ φέρῃ.

— Αὔριο σὲ περιμένουμε. Αὔριο...

ΖΗΣΗΣ ΓΕΡΑΣΙΗΣ

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

 SISMANOGGIO
MECARO

ΣΤΕΦΑΝΟΣ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΟΣΙΑ 50